

Η ΑΜΠΕΛΟΣ ΜΕΓΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΩΣ ΔΙΥΛΙΣΕΩΣ

ΚΟΝΙΑΚ

Σ. και Η. και Α. ΜΕΤΑΞΑ

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Προμηθενται της Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων
της Α. Β. Γ. τοῦ Διαδόχου
και της Α. Μ. τοῦ Βασιλέως της Σερβίας

Τὸ μόνον προϊόν τοῦ εἶδους του τὸ χαῖρον παγ-
κόσμιον φήμη, ἀπόδειξις ἀψευδῆς τὰ 7 Βασιλικά
παράσημα και τιμητικαὶ διακρίσεις 7 και τὰ
35 ΜΕΓΑΛΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΕΚΘΕΣΕΩΝ 35

και τελευταίως τὸ αὐτ. παράσημον Ὁσμανιᾶ δ' τάξεω
Γενικὸν Γραφεῖον δι' ὅλην τὴν Τουρκίαν
9—Ἐν Κωνσταντινουπόλει, Γαλατὰ—9

ἐπὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ γεν. ἀντιπροσώπου και πληρεξουσίου
κ. ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ ΣΑΓΙΑΝΝΗ

ΣΗΜ. Ἡ ἑκτακτος ὑπόληψις, ἧς ἀπολαύει δικαίως τὸ ἀγνὸν
πρόϊον τοῦ ἐν Πειραιεὶ ἔργοστασίου τῶν ἈΔΕΛΦΩΝ ΜΕΤΑΞΑ

παρεκίνησε πολλοὺς ν' ἀλλάξωσι και τὰ ὀνόματά των και ν' αὐτοκληθῶσι Μεταξάδες. Ἐπειδὴ δὲ
ἀνεφάνησαν συνουθλεύματα (δῆθεν τῶν κονιάκ) ψευτομεταξάδων τούτων, πρὸς ἀποφυγὴν παρα-
καλοῦνται οἱ κ. κ. καταναλωταὶ νὰ ζητοῦν τὴν ἔναντι φιάλην μὲ ταινίαν φέρουσαν πιστοποίησιν
τουρκιστί, ἑλληνιστί και γαλλιστί, περὶ τῆς ΓΝΗΣΙΟΤΗΤΟΣ τοῦ ΚΟΝΙΑΚ ἡμῶν τοῦ χημι-
κοῦτων ἀνακτόρων Κ. Α. ΣΥΓΓΡΟΥ ὡς και τὰς σφραγίδας και τὴν ὑπογραφήν του. Ἡ ταινία
ἀρχεται ἄνωθεν τῆς ἐτικέτας, φθάνει μέχρι τοῦ λαιμοῦ τῆς φιάλης, καλύπτει τὸ καψύλιον και εἶναι
τριγυρισμένη μὲ ἑτέραν ταινίαν, φέρουσαν τὴν ὑπογραφήν μας.

Ζητεῖτε λοιπὸν πανταχοῦ τὸ πανομοιότυπον τῆς ἔναντι φιάλης
και ἐφιστάτε τὴν προσοχὴν σας ἐπὶ τῶν ὑπογραφῶν.

Συνιστῶμεν θερμῶς τὸ ἄνωθι προϊόν εἰς τὰς οἰκογενείας.

ΒΟΥΛΤΟΡΙΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ
Τῆς ΕΥΤΕΡῆς ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΚΥΡΙΩΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ ἐν τῷ Πέραν Φιλόπτωχος Ἀδελφότης τῶν Κυριῶν (ὑπὸ ΚΟΡΝ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ). — Φθινοπωρινὸν δάκρυ, ποίημα (ὑπὸ ΜΑΡΙΝΟΥ ΣΙΓΟΥΡΟΥ). — Μία κεφαλή-
παρθένου διήγησις (ὑπὸ ΒΙΡΓΙΝΙΑΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΟΥ). — Περὶ παιδικῆς ἡλικίας, (ὑπὸ
Ν. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ ἱατροῦ). — Σῦνα, ποίημα (ὑπὸ ΜΙΧ. ΠΕΤΡΙΔΟΥ). — Ὁ ἰδιω-
τικὸς βίος τοῦ Καντίου (ὑπὸ ΑΓΛΑ·ΓΑΣ ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ). — Βραδεία μεταμέ-
λεα (ὑπὸ ΖΗΝΟΒΙΑΣ ΣΑΧΗ). — Στοῦ τραγουδιοῦ σου τὴ ἑλαφρὰ φτερά, ποί-
ημα (ὑπὸ ΣΣΕΦΑΝΟΥ ΜΥΡΩΜΕΝΟΥ). — Αὐτο γυναικῆς, μυθιστόρημα (Μεταφρ.
ὑπὸ Κ. ΦΩΤΗΛΑΔΟΥ). — Οἰκιακὸν τμήμα: Πρακτικαὶ συμβουλαὶ (ὑπὸ ΑΓΛΑ·ΓΑΣ
ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ). — Ἑλληνικὸς Φιλολογ. Σύλλογος: Καλλιτεχνικὴ Ἐκθεσις. Περι-
οδικόν. — Ἐπιστολικὸς φίλιλος. Νεκρολογία. Εὐτράπελα.

Διευθύνται | ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ Γαλατῆ Κουρσοῦμ-Χάν ἀρ. 23

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ ΦΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΔΟΝΤΟΙΑΤΡΟΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ

είκοσαετής επιτυχία

ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ και **ΕΦΑΡΜΟΓΗ** τεχνητών οδόντων μετ' ἀπαμίλλου επιτυχίας, κατὰ τὰ νεώτερα, τελειότερα καὶ ἀσφαλέστερα συστήματα.—**ΘΕΡΑΠΕΙΑ** ριζιῆ τῶν πασχόντων οδόντων εὐλῶν δυσσομίας καὶ οἰουδήποτε νοσήματος τοῦ στόματος.—**ΕΚΡΙΖΩΣΙΣ** τῶν σερπητότων οδόντων εἰς ριζῶν ἀνευ τοῦ παραμικροῦ πόνου, διὰ τῆς χρήσεως ἀνωδύνου ὑγροῦ.—**ΔΕΧΕΤΑΙ** καθ' ἑκάστην καὶ τὸ ἐν Νεοχωρίῳ τοῦ Βοσπόρου ὀδοντοατρείον του. Τὴν Δευτέραν καὶ Πέμπτην ἀπὸ τὰς 7—11 τοῦρκιστί, ἐν τῷ φαρμακείῳ τοῦ κ. Ἀνδρέα Μυριόδου ὁδὸς Οὐζοῦν Τσαρῆ-Μπαση, ἀρ. 307—309

ΔΕΡΜΟΦΙΛΟΝ

βραβευθὲν ἐν τῇ διεθνῇ ἐκθέσει Ἀθηνῶν ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Α. Ρ. τῆς πριγκιπισσῆς Σοφίας

Ἀπαντες γνωρίζομεν ποσὸν τὰ εἰς νεάζοντα χριέντα πρόσωπα παραγόμενα ἐξανθήματα καὶ ρήγματα καταστρέφουσι τὴν φυσικὴν τρυφερότητα τοῦ προσώπου. Οἱ νέαι καὶ πρὸ παντῶν καὶ νέαι, περὶ πολλοῦ ποιοῦνται τὴν διαφύλαξιν τῆς φυσικῆς τρυφερότητος τοῦ σώματος αὐτῶν φροντίζοντες δι' αὐτὴν ὅσον φροντίζουν καὶ διὰ τὴν σωματικὴν εὐεξίαν. Καὶ ἀληθῶς, ἂν καὶ τὸ ἔχειν πρόσωπον ὠραῖον καὶ σῶμα τρυφερὸν εἶναι δῶρον τῆς φύσεως καὶ τὸ προσπαθεῖν ὁμοῦ διὰ τὴν διαφύλαξιν καὶ προαγωγὴν τῆς ὠραϊότητος εἶναι ἀποτέλεσμα φιλοκαλίας καὶ ὑγιεινῆς ἀνάγκης. Ἡ μαλακὴ καὶ τρυφερὰ ἐπιδερμὶς τοῦ προσώπου, ἐκτιθεμένη εἰς τὰ δριμύα ψύχη, τὰς χιόνας καὶ τοὺς ἀνέμους τοῦ χειμῶνος, εἰς τὴν φλογερὰν θερμοκρασίαν καὶ κόνιν τοῦ θέρους καὶ εἰς ἑτέρας ἐπιδράσεις φυσικῶν φαινομένων, σκληρύνεται καὶ διαρρηγνύεται, προσλαμβάνει ἰόχρουν χρῶμα καὶ θέαν ἐρρυτιδωμένην καὶ δυσάρεστον. Αὐτὴ ἡ κατάστασις ἐκτὸς τῆς δυσάρεστου ἐπιδράσεως τῆς ἐπὶ τῆς φυσικῆς χάριτος τοῦ προσώπου, παράγει φλογώσεις, αἵτινες ἐνοχλοῦσι τὸν ἄνθρωπον εἰς ὑπέρατον βαθμὸν. Ἄν καὶ ὑπάρχουσι πολλαὶ ἀλοιφαί, ἔλαια καὶ ὀρυζοκόνεις διὰ τὴν καταπολέμησιν τῶν τοιούτων φλογώσεων, καθὼς παραδέχονται οἱ δοκιμάσαντες αὐτὰ, μερικῶν μὲν ἡ ἐπίδρασις εἶναι προσωρινή, ἄλλα δε ἀπεδείχθησαν ἀνθυγιεινά. Συνελόντι εἰπεῖν μὲχρι τῆς σήμερον δὲν ὑπῆρχε παρασκευάσμα φαρμακευτικὸν ἐλεύθερον πάσης καυστικῆς ἐπιδράσεως, ἐξαιρέτων καὶ προλαμβάνον πᾶσαν δερματολογικὴν πάθησιν τοῦ προσώπου. Ἰδοὺ λοιπὸν τὸ «**Δερμόφιλον**», ἔργον περιφανὲς τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς φαρμακευτικῆς τέχνης καὶ καρπὸς βαθείας καὶ διαρκούς παρτηρήσεως καὶ ἐξετάσεως, εἶναι φάρμακον παρέχον τρυφερότητα καὶ κατέχον ἀπάσας τὰς προρηθηθείσας θεραπευτικὰς ιδιότητας. Τὸ ἀπαμίλλον τοῦτο φάρμακον ἐξαλείφει ὀλοτελῶς καὶ ριζικῶς τὰ ρήγματα καὶ τὰς ρυτίδας τὰς παραγόμενας ἐπὶ τῶν θηλῶν τῶν μαστῶν, τὰς ρυτίδας τὰ ἐξανθήματα καὶ τὰς φλογώσεις τοῦ προσώπου καὶ τὰς κηλίδας τὰς παρατηρουμένας ἐπὶ τῶν διαφόρων ἐξωτερικῶν ὀργάνων τοῦ προσώπου, παρέχει τρυφερότητα εἰς τὴν ἐπιδερμίδα καὶ χρῶμα ὠραῖον, διαφανές, ἔχον τὴν φυσικὴν λευκότητα τῆς ἀνθρωπίνης σαρκός. Τὸ «**Δερμόφιλον**» κατέχει καὶ εὐωδίαν λίαν εὐχάριστον καὶ ὡς προλαμβάνον πᾶσαν πάθησιν τῆς ἐπιδερμίδος, εἶναι κατάλληλον καὶ διὰ διαρκὴ χρήση. Τρόπος χρήσεως: Διὰ τὰ ἐξανθήματα καὶ τὰ τοιούτου εἶδους οἰδήματα τῆς ἐπιδερμίδος ἀλειφετὰ διὰ σπόγγου ἢ διὰ τῆς παλάμης τῆς χειρός. Μετὰ τὸ ξυράπισμα τοῦ προσώπου, ἀντὶ τῆς χρήσεως τῶν ὑδάτων τῆς «**Κολωνίας**», αἵτινα οὐδὲν ἄλλο εἰσὶ παρὰ καθαρὸν οἰνόπνευτο μα, διαφόρους ἐπόψεις εἶναι προτιμότερα ἢ χρήσις τοῦ «**Δερμοφίλου**», ὅπερ, ἐκτὸς τῆς ἀντηπιτικῆς αὐτοῦ ιδιότητος οὐδέμιαν καυστικὴν ιδιότητα ἔχει. Διὰ τὴν ἐξάλειψιν τῶν κηλίδων, καὶ τοῦ μελαψοῦ χρώματος τοῦ παραγεμένου ἐξ ἡλιακῆς ἐπιδράσεως, ἀρκεῖ τὸ «**Δερμόφιλον**» διὰ τουλπανίου ἐλαφρῶς τριβόμενον ἐπὶ τοῦ προσώπου. Ὅταν διαρκῶς κάμη τις χρήσιν τοῦ «**Δερμοφίλου**» ἀρκεῖ νὰ ὑγραίνεται τὸ πρόσωπον δι' αὐτοῦ. Διὰ ἀναμίξεως δύο κηλιαριῶν τοῦ καπὲ ἐκ τοῦ «**Δερμοφίλου**» ἐντὸς ἡμίσεως ποτηρίου ὑδάτος παράγεται ἀντισηπτικὸν φάρμακον, ὅπερ καθαρίζει καὶ λευκαίνει τοὺς ὀδόντας. Τὸ ρηθὲν μίγμα τοῦ «**Δερμοφίλου**» λαμβανόμενον ὡς γαργάρα καθ' ἑκάστην πρῶταν εἶναι προτιμότερον ὅλων τῶν ὀδοντοκόνων καὶ ὀδοντοαλοιφῶν.

Μοναδικὴ ἀποθήκη καὶ πώλησις: **Φαρμακεῖον «ΧΑΜΔΗ»** ἐν Πόλει ὁδὸς Βιζντιλιέρ, καὶ ἐν Γαλατῇ κατάστημα μυροποιοῦ Ἰωσήφ «**ΥΣΣΑΡ**», ὁδὸς Τοῦρελ ἀριθ. 32

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

- Ἐν τῇ πρωτεύουσῃ γρ. 50
- Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις » 60
- Ἐν τῇ ἐξῆνι, φραγ. χρ. 15
- Ἐξάμηνιοι κατ' ἀναλογίαν.

Η ΒΟΣΠΟΡΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Αἱ συνδρομαὶ προπληρονοῦνται ἐπὶ ἀποδείξει φεροῦσῃ τὴν σφραγίδα τοῦ φύλλου καὶ τὴν ὑπογραφήν τοῦ ἐτέρου τῶν Διευθυντῶν.

Πληρωμαὶ καὶ αἰτήσεις ἀπὸ εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν.

Ὁ κρατῶν τὸ πρῶτον φύλλον λογίζεται συνδρομητής.

Διευθυνταί: **ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ** καὶ **ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ**

«Ὅτι παντοῦμαι τὰς Λαρίτας τὰς Μοναχίας σφραγισμένης, ἡδίστατα σὺνείμαι.» Ἐδρ. Ἰερ. Μακρ. Στ 673—5

Παρακαλοῦνται πάντες οἱ ἄχρισ ὄρας καθύστεροῦντες τὰς συνδρομὰς εἰς τὴν Βοσπορίδα ὅπως θελήσωσι νὰ σπεύσωσιν εἰς τὴν διακανόνισιν τοῦ λ/θμοῦ τῶν πρὸς αὐτὴν, λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν τὰς ἀπειροῦς χρηματικὰς ἀνάγκας, αἵτινες καθ' ἑκάστην δὲν παύουσιν ἀνανεοῦμεναι ἐν τῇ διεκπεραιώσει τοιοῦτου ἔργου.

Η ΕΝ ΤΩ ΠΕΡΑΝ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Ε΄,

Ἦδη ἀπὸ διετίας αἱ καλπάζουσαι τῆς Ἀδελφότητος πρόδοι ἤρχισαν γινόμεναι τοσοῦτω αἰσθηταί, ὥστε οὐδένα πλέον, ἔστω καὶ ἄπαξ ἐπισκεφθέντα τὸ κτᾶσθημα τότε καὶ τώρα, εἶναι δυνατὸν νὰ λανθάνωσιν. Ἐκτοτε αἱ ἐργασίαι ἐν αὐτῷ ἐδιπλασιάθησαν, διπλασιάσασαι, ὡς εἰκός, καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐυεργετουμένων καὶ τοὺς πόρους αὐτοῦ, οἵτινες ἄλλοτε πολλὰ ἄφρον ἐλλείμματα, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀτρυτούς κόπους τῆς εὐγενοῦς αὐτοῦ διευθυντρίως κ. Εὐρροσύνης Μαυρίδου, ἧτις διὰ δεξιωτάτων χειρῶν διεξέχουσα τὸ πολυμέρες καὶ μέγα ἀληθῶς ἔργον τῆς διευθίνσεως τοῦ κτᾶσθηματος, εἰς ὃ ἀπὸ δεκαετίας περίπου ἐκλήθη, ἀπὸ μέλους τοῦ συμβουλίου ἐγένετο ἐν τῷ εὐγενεῖ τούτῳ κληρῷ πρότυπον παραδειγματικῷ ζήλου καὶ μεγάλων ὠφελειῶν πρόξενος, ὡς καὶ τῶν λοιπῶν ἀνταξίων βοηθῶν τῆς. Λίαν εὐνόητον ἐπομένως ὅτι ἐκεῖ ὅπου αἱ ἐργασίαι ἐδιπλασιάσθησαν, ἀναγκαστικὸς ἐπίσης εἶναι καὶ τοῦ χώρου ὁ διπλασια-

σμός, εἰ δυνατὸν, τὸσοῦ μᾶλλον καθ' ὅσον, ὡς καὶ πρότερον ἦδη εἴποιμι, καὶ ἄλλα νέα τμήματα, προτιμῶμεν, δυνατὸν νὰ ἐδρῶσιν ἐν τῷ κτᾶσθηματι δυναμικῶς νὰ ἐπεκτείνωσι καὶ εὐρύνωσιν ἐπ' ἀπειρον τὸ ἤδη εὐρὸν τῆς ἐνεργείας τοῦ κίκλου. Θὰ ἠδύνατο λ. χ. νὰ προστεθῇ εἰς αὐτὴν καὶ εἰδικὸν γραφεῖον προμηθειῶν ὑπηρετιῶν εἰς τὰς οἰκογενείας, οἷα ὑπάρχουσι σήμερον ἐν Πέραν, μηδ' ὀλιγῶς, δυστυχῶς, ἀνταποκρινόμενα εἰς τὸν προορισμὸν αὐτῶν ἐνεκα λόγων, οὓς κελῶς γνωρίζουσιν οἱ τοιοῦτον ἐλθόντες εἰς συναφίαν μετ' αὐτῶν.

Ἡ ἔδρῳσι τοιοῦτου τμήματος, ἀπαιτοῦντος ὅλως ἰδικιῶτερον πρωτοκίον καὶ ὑπηρεσίαν, ἢ παρεῖχε μέγα εὐεργέτημα καὶ εἰς τὰς οἰκογενείας, μὲν, αἵτινες οὕτω θὰ εὕρισκον ὑπηρετίας ἡγγυημένας, ἀπκλαστούμεναί τῆς δεινῆς μάστιγος, ἣν ἀποτελεῖ διὰ τὸν οἶκον ἡ κατανηγκασιμένη ἕνεκα τῆς σπάνεως πρόσληψις τῶν προστοχουσῶν ἐξ αὐτῶν, ἀλλὰ κατὰ μείζονα ἔτι λόγον εἰς αὐτὴν τὴν πολυπληθῆ τῶν ὑπηρετιῶν τάξιν, τὸν δῦμοιρον τοῦτον λεγεῶνα ὄντων καταδικῶν οὐχὶ μόνον εἰς τὴν κοπιωδεστάτην ἐργασίαν καὶ τὴν στέρησιν πάσης ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς ἀνυψώσεως, ἀλλὰ καὶ φεῦ! οὐχὶ σπανίως εἰς αὐτὴν τὴν τελείαν ἠθικὴν καὶ κοινωνικὴν ἔκπτωσιν καὶ δικφθοράν. Διότι οὐδεὶς βεβαίως ἀγνοεῖ τοὺς μύριους καὶ ὀλεθριωτάτους κυνδύνους, εἰς οὓς ἐκτίθενται αἱ πλείστα νεαρὰ ὑπηρετρίαι, ἀθῶαι καὶ ἀπειροὶ κόραι, τὸ πρῶτον ἡδὴ ἐρχόμεναι, ὅπως συναναφυρωθῶσιν ἐν τῷ δαιδάλῳ τῆς πρωτεύουσῆς, περκαδιδόμεναι εἰς οἰκογενείας ἀγνώστους, καὶ δίκην ἀγέλης διατιθέμεναι ὑπὸ ἀπαισιῶν γυναικῶν, αἵτινα ἐπαγγέλλονται τὴν προμήθειαν αὐτῶν, προγραφόμεναι οἰκτρῶς αἱ δυστυχεῖς ἀπ' αὐτῆς τῆς πρώτης

στιγμής, καθ' ἣν ἀφῆκαν τὸν οὐδὸν τῆς πατρικῆς φωλαῆς, τῆς ταπεινῆς ἐν τῷ γενεθλίῳ χωρίῳ καλύβης των.

Ἄλλ' ἔνα τὸ τοιοῦτο τμήμα ἀποδῆ τέλειον καὶ πρότυπον εἰς τὸ εἶδος του, ἔνα πράγματι ἀποδῆ σωτήριος καὶ φιλόστοργος ἐστὶ εἰς τὴν δύσμοιρον τῶν ὑπηρετριῶν τάξιν, πόσον καλὸν καὶ ζηλωτὸν θὰ ἦτο, ἂν μετ' αὐτοῦ ἰδρῆτο καὶ σχολῇ ὑπηρετριῶν.

Ἐν τῇ σχολῇ ταύτῃ αἱ ὑπηρετρίαι θὰ ἐδιδάσκοντο ἀνάγνωσιν, γραφήν, ἐρμηνείαν τοῦ ἱεροῦ εὐαγγελίου, στοιχεῖα φυσικῆς, ὑγιεινῆς τῶν παιδῶν, πραγματογνωσίαν, τρόπους τοῦ φέρεσθαι (savoir vivre) καὶ τὰ οἰκιακὰ ἔργα, ἐπὶ τὸ συστηματικώτερον, καταρτιζόμεναι οὕτω καὶ εἰδικῶς εἰς τὸ ἔργον αὐτῶν, καὶ γενικῶς, ὡς ἄνθρωποι, ἀποτελοῦνται ὅπωςδὴποτε καὶ αὐταὶ μερὶς τῆς κοινωνίας, καὶ ἐξεργόμεναι τῆς σημερινῆς αὐτῶν καταστάσεως τῶν ἐν παντὶ ἀστοιχειώτων καὶ ἀθλίων παριῶν, ὑποκειμένων εἰς μυρίας παρεκτροπὰς, σήμερον βαυκαλιζομένων ὑπὸ τῆς εὐζωίας τῶν κυρίων των καὶ αὐτίον ἐκτρεπομένων ἀνωδύνως τῆς εὐθείας ὁδοῦ, κυλιομένων δὲ πάντοτε εἰς τὴν ἐσχάτην κοινωνικὴν ὑποστάθμην. Καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ σχολῆς, δὲν θὰ ἦτο ἄπο σκοποῦ ἢ πραγμάτων εἰς ἰδέας, ἦν ἐξέφαρτεν ἡμῖν ἢ εὐγενῆς τοῦ καταστάματος διευθύντρια κ. Εὐφροσύνη Μαυρίδου, ἣτοι ἡ ἰδρυστὴς Κυριακῶν μαθημάτων ἰδίᾳ μὲν χάριν ὁδῶν τῶν ἐργατῶν, αἵτινες φοιτῶσιν εἰς τὸ κατὰ τὴν τάξιν, γενικῶς δὲ χάριν τῶν λαϊκῶν τάξεων ἀνεξαρτήτως φύλου, ὡς ἀνεξαρτήτως φύλου εἰς αὐτὰς ἀπευθύνονται καὶ τὰ διάφορα τῆς Ἀδελφότητος βοηθήματα καὶ ἐλέη.

Οὕτω ἀπᾶς τῆς ἐβδομάδος κατὰ Κυριακὴν ἢ Σάββατον μ. μ. δόκιμὸς τις ἱεροκήρυξ εἰς σαρῆς, ἀπλοῦν καὶ ζωηρὸν ὕψος θὰ ἠρμάνευε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ εἰς τὰς παρημελημένους ταύτας ὑπάρξεις καὶ θὰ ἐδρότιζε διὰ τῶν θείων ναμάτων, τὰς ἀχμῶσας, ὡς μὴ ὦφιλε, καὶ χέρσους ταύτας ψυχὰς.

Οὐχ ἦττον εἰς τὸ ραπτεῖον τῆς Ἀδελφότητος, ὅπου κατασκευάζοντι τὰ θεσπέσια ἐκεῖνα τὴν καλλιτεχνίαν λευχεύματα, διατὶ νὰ μὴ προστεθῇ καὶ τμήμα κατασκευῆς ἐσθῆτων, ὅτε τὸ ραπτεῖον θὰ ἐγένετο πλήρες; πρὸς δὲ καὶ τμήματα οἰασθῆποτε ἄλλης γυναικείας ἐργοχειρίας, ὡς ἀνθοποιᾶς

φῆρ' εἰπεῖν; Οὕτω; ἢ Ἀδελφότης τῶν Κυριῶν θὰ συνεκέντρον ὑπὸ τὰς στοργικὰς αὐτῆς πτέρυγας πᾶσαν ἐν χρήσει γυναικείαν βιοτεχνίαν, καὶ τὴν οὕτω ποικίλην αὐτῆς γυναικείαν παραγωγὴν δὲν θὰ εἰχελόγον νὰ μὴ ὑποστηρίξῃ ἐκθύμως σύμπασα ἢ ὁμογενῆς κοινωνία, ἀφ' οὗ θὰ παρεῖχεν ἐργασίαν καὶ πόρον ζωῆς εἰς τόσῳ μέγα τότε πλῆθος ἀπόρων γυναικῶν καὶ νεανίδων.

Ταῦτα πάντα κατὰ τὴν ἀσθενῆ ἡμῶν γνῶμην, οὐδὲν ἄδύνατον θὰ ἦτο νὰ τεθῶσιν εἰς ἐνεργεῖαν ἐν τῇ Ἀδελφότητι, ἀρκεῖ μόνον νὰ ρεῦσῃ ἐν αὐτῇ ἀφθόνως πρὸς τοῦτο τὸ χρεῖμα, τὸ ζεῖδρον αἵμα τῶν τοιούτων ἐπιχειρήσεων.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος, δὲν ἔχομεν ἢ νὰ παροτρύνωμεν ἐκθύμως πᾶσας τὰς ὁμογενεῖς κυρίας, ὅπως παρέχῃσι τὴν κατὰ δύναμιν ὑποστήριξιν αὐτῶν, οἰονεὶ συνδυαζέμενοι τὸ ἱερόν πυρ εἰς τὸν εὐαγῆ τοῦτον τῆς γυναικείας φιλανθρωπίας βωμόν, προμηθευόμεναι ἐκεῖθεν ἀσπρόρουχα, καὶ παρέχουσαι ἐργασίαν εἰς τὸ πλυτήριο καὶ σιδηρωτήριον αὐτοῦ, βέβαιαι ὅτι δὲν ὑπάρχει καλλιτέρας τρόπος διαθέσεως τοῦ χρήματος αὐτῶν, τῆς ἐμμέσου ταύτης βοηθείας πρὸς τὰς ἀναξίτητους ὁμοσφύλους των.

Δὲν δυνάμεθα δὲ ἢ νὰ συγχρωόμεν, καταλήγουσαι, ἀπὸ καρδίας τὸ τε εἰρῆμον προεδρεῖον τῆς Ἀδελφότητος ἀποτελούμενον ἐκ τῶν εὐγενεστάτων κ. κ. Ἐλένης Ν. Μαυροκορδάτου, ἐπιτίμου προέδρου, Ἀγλαίας Κάρταλη, ἀντιπροέδρου, Ἐλένης Παντέρμαλη, ταμίως, μελῶν δὲ, Χαρικλείας Βερίση, Κίρκιας Ἡλιάσκου, Μαρίας Κάμπερμπας, Μαρίας Μαρσάν, Μαρίας Δ. Μαυρογορδάτου, Ἄννης Παπαδοῦκα, Εὐγενίας Σκυλίτση καὶ Ρωξάνης Φωτιάδου, διὰ τὴν μεγάλην, ἣν παρέχουσι τῇ ἐνδεδεῖ τῆς κοινωνίας ἡμῶν μερὶδι φιλάνθρωπον ἀρωγὴν, καὶ τὴν γενικὴν αὐτοῦ διευθύντριαν, εὐγενεστάτην κ. Εὐφροσύνη Μαυρίδου, ἣτις κατέκτησε τοὺς γενικῶς ἐπαίνους καὶ συμπαθείας.

Τὰς εὐγενεῖς ταύτας κυρίας, τὰς ἀδελφὰς ταύτας τὴν τε καρδίαν καὶ τὸ ἦθος ἱεροπρόσεκτας τῆς εὐποιίας, αἵτινες ἀφίνουσαι πρὸς στιγμὴν τοῦ ὑψηλοῦ αὐτῶν οἴκου, συνέρχονται ὅπως ἐπουλώσωσι τὰς πληγὰς καὶ ζηράνωσι τὰ δάκρυα τῶν ἀποκλήρων τῆς Μοίρας, δὲν ἀροῦσιν ὅπως καταστέψωσιν ἐπαρκῶς οἱ ἀσθενεῖς ἡμῶν ἔπαινοι. Οὐχ ἦττον ὁ περιβάλλον τὸ μέγα καὶ εὐγενὲς αὐ-

τῶν ἔργον γενικὸς θαυμασμός, καὶ ἡ διακαὴς τῶν ἀνγκουριζομένων δυστυχῶν εὐγνωμοσύνη, ὡς λευκὴ λιθάνου νεφέλη πυκνοῦται περὶ αὐτῶν, πλακισοῦσα δι' ἰδανικῆς στεφάνης τὸ εὐγενὲς αὐτῶν μέτωπον καὶ ἀπινδαλματίζουσα ἐν τῷ προσώπῳ αὐτῶν τὴν μεγάλην καὶ ὑψηλὴν, τὴν ὑπέροχον καὶ θεσπεσίαν κοινωνικὴν δύναμιν, ἣν ἀποτελεῖ ἡ γυνὴ ἐν τῇ φιλαθρωπία!

ΚΟΡΝΗΛΙΑ ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟ ΔΑΚΡΥ

Τώρα, ποῦ ἡ ἄγρια μπόρα τὰ ξεροφύλλα
τὰ ἔσπρε ἔτσι δρόμου ἐκεῖ τὴν ἄρη,
ἀπ' τὴν φυγὴν ἀνέβηκε ἔτσι μὰτια μου
ἀπόδραφο κ' ὀλόπικρο ἔνα δάκρυ.

Προὴ θανάτου ἐμπῆκε σὲ τὴν φυγὴν μου
κ' ἀργοπεθαίνει ἢ ὑστερῆν ἡ γὰρ μου
τοῦ φθινοπώρου ἢ παγερῆ γαλήνη
σὰν σάβατο ἀκλόθη ἔτσι τὴν καρδίαν μου.

Εἶναι τὰ ξεροκλάδια δίχως φύλλα
κ' οἱ πόθοι μου χωρὶς ἐλπίδες εἶναι...
γιατὶ ν' ἀνθήσῃ μέσα ἔτσι τὴν φυγὴν μου,
ἀφοῦ ἔμελλε νὰ μαραθῆς, ὦ σὺράνη κρῖνε;
Μαρίνος Σιγούρος.

Ἀθήναι, Ὀκτώβριος 1903

Mme B. D'ALTENHEYM

ΜΙΑ ΚΕΦΑΛΗ ΠΑΡΘΕΝΟΥ

(Συνέχεια ἴδε ἀριθμὸς 4.)

Πλεῖον ψυχὴ τις ἐγκλείει αἰδῶ, τοσοῦτῳ μὲλλον αἰσθάνεται φόβον εἰς τὰς ἀφοσιώσεις τῆς. Αἱ ἀρεταί, τὰς ὁποίας ἀσπάζεται, τὴν καταβάλλουσιν ὡς μία τύψις, ὅταν πρὸ πάντων αἱ ἀρεταὶ αἴσται, τόσῳ τέλειαι, ἔχῃσι τὴν παραμικρὰν χροιάν κακοῦ. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ Λουδμίλλα ἡ τόσῳ ἰσχυρὰ καὶ εὐσεβὴς, εἶχεν ὑποφέρει τοσοῦτον ἐκ μίξῃ θυσίας τῆς, ἢ ὅποια θὰ ἦτο πράξις σχεδὸν συνήθης διὰ πᾶσαν ἄλλην καρδίαν ὀλιγώτερον ἀγνήν αὐτῆς. Ἐν τούτοις τὴν ἐξετέλεσε τὴν θυσίαν ταύ-

την, ἡ ἴτις τόσῳ τὴν εἶχε καταρτίψῃ εἰς τοὺς ἰδίους ὀφθαλμούς, τῆς. Εἶχε προτρέψει εἰς τὴν μετέρα τῆς ὅ,τι τὴν ἀπέμεινεν ἐκ τῆς νεκρῆς τῆς εὐτυχίας. Εἶχε πωλήσει δι' αὐτὴν τὴν μειδιῶσταν εἰκόνα τῆς ἢ αὐτῆς! εἶχε σπογγίσει τὰ δάκρυά τῆς, ὅπως μὴ τὸ ἀπαιτητικὸν βλέμμα τοῦ ζωγράφου ἀνακαλύψῃ τὰ ἴχνη των ἐπὶ τῶν τῆς ἀνάσσης τῶν οὐρανῶν γαλακτικῶν τῆς. Καὶ ἄπασα ἢ ὁδὸν τῆς μετεβλήθη εἰς μακροχρόνιαν. Ὑπῆρχε χαρὰ ἐπὶ τῶν ροδίνων χειλέων τῆς, ἐπὶ τοῦ γαλήνιου μετώπου τῆς, ἐν τῇ λευκότητι τῶν συννημένων χειρῶν τῆς. Χαρὰ ὑπῆρχεν ἐν ὅλῳ τοῦ οὐρανοῦ τῆς ὑποκειμένου διὰ τὴν μετέρα τῆς, ἣτις ἀπέθνησκεν ἐξηπλωμένη ἐπὶ τῆς ψυχῆς τῆς κοίτης. Ναί, ἐκ ἄστην ἡμέραν τὸ μακροχρόνιον θῆμα ἐπανήρχετο εἰς τὴν ταπεινωτικὴν τοῦ θένιν, ὅπως ἐπαναλάβῃ τὴν τῆς δόξης του στάβιν. Καὶ ἡ δύκνυτο νὰ πιττεῖσῃσι βλέποντες τὴν Πλωρίδα κροθόνον τότῳ ἀκτινοβόλον ὑπὸ τὸ πένθος τῆς, ὅτι τὸ προστακτικὸν πνεῦμα τῆς θρησκευτικῆς τῆς πατρίδος εἶχε κατέλθει ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπως προηγορήσῃ τὰ τεθλιμμένα τέσσα τῆς ἐξορίας. Καὶ εἶπε, ὅτε ἡ στιγμή τῆς πληρωμῆς εἶχε φθίσει, ἢ Λουδμίλλα ἐξετέλεσε τὴν μετεωρικὴν τῆς χειρὸς πρὸς τὴν ταπεινὴν ἀμοιβὴν τῆς ὑπερφυτικῆς καλλιπῆς τῆς, καὶ ἔλαβε τὸ τμήμα τῶν μακρῶν τῆς γῶνων, τῶν σκληρῶν τῆς δοκιμασιῶν, τῶν σπαρακτικῶν τῆς ἀγωνιῶν. Τῇ εἶχον μετρήσει τὸ ἀργύριον τῶν δακρύων τῆς...

Καὶ τὸ χρεῖμα τοῦτο ἐτελείωσεν, ἐπανέλαβεν ἡ Λουδμίλλα μὲ ὑπόκωφον φωνήν, καὶ τότε δὲν μοι μένει κἀνὲν μέσον ὅπως τὸ ἐπανακέρδησω. Δὲν εἶμαι πλέον ἡ Λουδμίλλα τοῦ ἄλλοτε, δὲν εἶμαι πλέον τὸ ἄρα ὄραϊκα. Βλέπετε πλέον τὸ πρόσωπόν μου εἶνε ὠχρὸν, πόσον ὑποφέρω; Καὶ ὁ καλλιτέχνης ὁ ἴδιος δὲν θὰ μὲ ἀνεγνώριζε πλέον.

Εἶναι ἀλήθεια, εἶσαι πολὺ χλωμὴ, χλωμὴ ὡς νεκρά, ἀδελφὴ μου.

Τί λέγεις; ἀνέκραξεν ἡ Λουδμίλλα, ἀσπάζουσα ζωηρῶς τὸν βραχίονα τῆς Πάολας, ἀλλ' ἐάν ἐχρειάζετο κατὰ τύχην εἰς τὸν ζωγράφον, τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ὠχρότητος; καὶ ἡ νεάνης ἠγέθη ἀδύνατος καὶ ὠραία, μὲ τὸ τῆς μάρτυρας ἐγκαρτερικὸν μέτωπόν τῆς, καὶ ἐπὶ μακρὸν καταπρίσθη πλήρης χαρᾶς, μὲ τὴν χαρὰν ἐκείνην

ήτις συντρίβει τὴν καρδίαν, καὶ ἐν τῇ ἀφώνῳ προσκλήσει ταύτη ὅλα τὰ ὀδυνηρὰ θέματα τῆς γραφῆς διήλθον τῆς μνήμης τῆς. Αἱ τελευταῖαι στιγμαὶ τῆς Ἁγίας Θερεσίας, ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἱαίρου νεκρὰ ὑπὸ τὰ ὄμματα τῶν γονέων τῆς ἡ ἀμαρτωλῆ Μαγδαληνῆ, πλέον νεκρὰ ἀκόμη διὰ τὴν μεγάλην τῆς ἀνάστασιν. Καὶ τὴν ἐπαύριον μὲ κεφαλὴν κεκλιμένην ἡ Λουδομίλλα ἐπανελάθε μὲ βραδέα βήματα, τὸν δρόμον τοῦ ἐργαστηρίου, διότι διὰ μέσου τῶν δακρύων τῆς εἶχεν εὔρει ἐπὶ τοῦ προτώπου τῆς ἀρετῶν ἄλγος δι' ὅλας αὐτὰς τὰς θαυματουργοὺς ἀγωνίας.

III

Ὁ Ἕλλημ εἶχεν ἐγκαταλείψει τὴν Γαλλίαν. Ἡ ἀπυθνημένη ψυχὴ τοῦ ἐζήτησε νὰ ἐπανελάθει εἰς τὴν ζωὴν μὲ ὅτι γλυκύτερον προσφέρει αὐτῇ εἰς τὰς ἐσπραχμέναις καρδίαις. Ἐζήτησε νὰ λησιμονήσῃ διὰ μιᾶς ἰδιώτους λατρείας, τὴν ἰδιώτη του ὀδύνην. Ἐζήτησε νὰ ἀφιερῶσιν εἰς τὰς τέχναις ὅτι τῷ ἀπέμεινεν ἐκ τῆς σκέψεως, μὴ ἐννοῶν ὅτι δι' αὐτὸν δὲν ἦτο τούτο ἡ ἀλλαγὴ ἔρωτος. Μήπως τοιοῦτοτρόπως πάντοτε ὁ ἄνθρωπος, τὸς αὐθόνοτος, δὲν ἐκλέγει τὰ ἀντιπράγματα εἰς τὰ ἀπειροπληθῆ του παθήματα; Αὐτὸν εἰς Ρώμην μετεβίβει νὰ ἀναπαυθῆ.

Ἡ ἀρχαιότης διημψοθήσῃ εἰς τὰς τέχναις τὴν οὐρανίαν καταγωγὴν. Τὰς συνεκάλει πανταχοῦ, ὅπου ἐκαίεν ὁ λιθωνωτός. Τὰς εἶχε καταστήσει, οὕτως εἶπεν, πρῶτας ἱερείαις τῆς λατρείας τῆς, τῆς ἡδονικῆς ταύτης θρησκείας τῆς, ἥτις ἐλάμβανε τὰ γήϊνα ἡμῶν πάθη, ὅπως συναντήσῃ τὴν Ὀλυμπόν τῆς, ὅστις ἐπεφύλαττε καὶ τῆς ἀπιθέσεως τὰς δόξαις δι' ὅλα τὰ ὕλικὰ χρίσματα. Διότι τὸ σχῆμα μόνον ἐκατίλευσεν, καὶ ἤρκει ἡ ἐντέλειά του, ὅπως καταστήσῃ τὰς τέχναις μεγάλας καὶ ὑψηλάς. (Ἄκο. λουθεῖ)

Βιογραφία Εὐαγγελίδου

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΑΙΔΙΚΗΣ ΠΑΙΚΙΑΣ

Ὡς ἀνεκτίρητον ἰστίν, ὅτι τὸ ἀσθενέστερον τῶν ἐπὶ γῆς πλασματῶν ἐν τῇ στιγμῇ τῆς γεννήσεως καὶ εὐαίσθητότερον καὶ εὐπαθέστερον ἐφεξῆς: πάντων τῶν ὄντων εἶναι ὁ ἄνθρωπος καὶ ὅτι, ἂν δὲν τύχῃ τῶν τελειοτέρων καὶ καλλιτέρων περιθάλψεων, εἶναι μοιραίως ὑποκειμένους εἰς τὴν καταστροφὴν, οὕτω εἶναι ἀναμφίβολον ὅτι μεγάλη εἶναι ἡ θνη-

σιμότης τῆς παιδικῆς ἡλικίας καὶ ὅτι δὲν ὑπάρχει σχεδὸν οἰκογένεια μὴ θρηνητάσα τὸν θάνατον ἐνός ἢ καὶ πολλῶν ἐκ τῶν μικρῶν καὶ προσφιλῶν αὐτῇ τέκνων. Καὶ ἐν δὲ ποτε ἐπεχειρήσαν καὶ ἐπιχειροῦσι τινεῖς ν' ἀναζητήσωσι τὰς ἀφορμὰς καὶ τὴν αἰτίαν τοῦ κακοῦ τούτου καὶ νὰ περιστείλωσι τοῦτο, ἡναγκάσθησαν καὶ ἀναγκάζονται ἐτι δυστυχῶς πολλὰκις νὰ ὑποχωρῶσι πρὸ τῆς γενικῆς ἐπιρροῆς τούτης σφαλέρης ἰδέας, ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν ἐν τινὶ οἰκογενεῖᾳ νὰ ἐπιζήσωσιν ἅπαντα τὰ τέκνα.

Τὰς τοιαύτας ὁμοῦ προλήψεις ἀείποτε ἡ ἐπιστήμη ἔχει καθῆκον νὰ πολεμῆ διαρωτίζουσα τὸ κοινὸν περὶ τῶν κληθῶν αἰτίων τῆς μεγάλης θνησιμότητος, διακηρύττουσα καὶ ἀποδεικνύουσα πάντοτε ὅτι ἀπολύτως θά ἡδύναντο αἱ οἰκογένειαι τοὺς πλείστους τῶν θανάτων τῶν μικρῶν παιδίων νὰ προλαμβάνωσιν, ἐν ἐγίνωσκον τὸν τρόπον τῆς καταλλήλου προφυλάξεως, συντηρήσεως καὶ ἐνισχύσεως τοῦ ὀργανισμοῦ αὐτῶν.

Τοιαύτην τὴν ἀρετιρίαν ἡμῶν σχόντες ἐν τῇ προκειμένῃ διαλέξει, ἐγνώμεν ὅπως ἐν τῇ μετριότητι τῶν γνώσεων ἡμῶν ἀναπτύξωμεν τὰ κατὰ τὴν φυσιολογίαν, ὑγιεινὴν, διατροφὴν καὶ ἐν συνόψει τὴν παθολογίαν τῆς μικρῆς καὶ τρυφερῆς ταύτης κοινωνικῆς τάξεως, ἐξ ἧς καὶ ἐν ἑάν ποτε ἐνεκα ὅσων πολλῶν καὶ ποικίλων τὰ μάλῃ ἐνδιαφερόντων τὰς οἰκογενεῖς καὶ δὴ τὰς μητέρας, ἡτέλομεν ἀναφέρει, γίνωμεν ἀρρομῆ νὰ σωθῆ, θέλομεν θεωρήσει ἡμῶν λίαν εὐτυχεῖς. Συμβουλευόμενος τῆς τὴν φύσιν τῆς καθύλου ἰατρικῆς ἐπιστήμης ἀπὸ τῆς γενέσεως αὐτῆς μέχρι σήμερον, συμπεραίνει ὅτι ἡ τῶν παιδίων ἰατρικὴ ἡ χρονολογεῖται σὺν ἀπάσῃ τῇ λοιπῇ ἰατρικῇ, ἀφ' ἧς ἐποχῆς οἱ ἄνθρωποι ὑπέκυψαν εἰς νόσους καὶ ἀσθενείας.

Καθὰ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλλάδι ἐπρεσβύετο, πρῶτος ὁ Ἀπόλλων ἐδίδασκε τὴν ἰατρικὴν τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀσκληπιῶν, ὅστις μετὰ ταῦτα μετέδωκεν αὐτὴν τοῖς ἀνθρώποις: «πρὸ δὲ τοῦ Ἀσκληπιῶν γένηται μὲν ἰατρικὴ οὕτω ἢ ἐν ἀνθρώποις, ἐμπειρίαν δὲ τῶν παλαιῶν εἶχον φαρμάκων καὶ βοτάνων» λέγει ὁ Γαληνός: ὑπολογίζεται δὲ ὅτι πενήτην ὄντα περίπου ἐτι πρὸ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου οἱ Ἕλληες, θεοποιήσαντες τὸν Ἀσκληπιῶν, ὡς δότηρα τῆς ὑγείας καὶ εὐεργέτην τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἀνήγειραν πολλὰχοῦ τῆς Ἑλλάδος νεοῦς καὶ θυσιαστήρια, ὧν οἱ περισημύτεροι ὑπῆρχον ἐν Ἐπιδαύ-

ρω, Τρίκη, Περγάμῳ, Κνίδῳ καὶ Κῷ.

Ἐὰν δὲ ἀναδράμωμεν εἰς τοὺς ἀρχαίους συγγραφῆς, θέλομεν ἰδεῖ ὅτι τὰ σπέρματα τῆς τῶν παιδίων ἰατρικῆς, ἂν δὲν φαίνονται σαφῶς κατὰ τοὺς ἡρωϊκοὺς τῆς Ἑλλάδος χρόνους, ὁπότε καὶ ἀναφαίνονται οἱ πρῶτοι ἰατροί, οἱ ἐξυμνούμενοι ὑπὸ τῶν συγχρόνων ποιητῶν, μνημονεύονται σαφῶς ἐν τοῖς συγγράμμασι τοῦ πατρὸς τῆς ἰατρικῆς Ἰπποκράτους, ἐν οἷς γίνεται καθορισμὸς τῶν παιδικῶν νοσημάτων κατὰ τὴν ἡλικίαν, ἀρχομένων ἀπὸ τῆς γεννήσεως μέχρι τοῦ 15 ἔτους τῆς ἡλικίας: καὶ διαίσεις δὲ νοσημάτων τινῶν τῆς παιδικῆς ἡλικίας γίνεται ἐνιαχοῦ τούτων. Οὕτω π. χ. ἐν τοῖς περὶ ἀέραν καὶ ὑδάτων καὶ τόπων συγγράμμασι αὐτοῦ διακρίνει τὰ νοσήματα ὡς νοσήματα ἀνδρῶν, γυναικῶν, πρεσβυτέρων καὶ παιδίων καὶ ποιεῖται λόγον περὶ ἰδρωκλιῶν τῶν παιδίων: «τοῖσι δὲ παιδίοσι: ὑδρωπεῖ γίνονται ἐν τοῖσι ὄρχεσι: μικρὰ καὶ ἐπειτα προύσης τῆς ἡλικίας ἀφανίζονται» Ἐπίσης μνήμην ποιεῖται καὶ περὶ λιθιάσεως ὡς καὶ περὶ σπασμῶν τῶν παιδίων «τοῖσι δὲ παιδίοσι σπασμοὶ γίνονται, ἢ ὁ πυρετὸς ὁξὺς ἢ ἡ καὶ ἡ γαστήρ μὴ διαχωρῆ καὶ ἀγρυπνώσει τε καὶ ἐκπλαγέσει καὶ κλαυθμηρῶσι καὶ τὸ χρῶμα μεταβάλλωσι καὶ χλωρὸν ἢ πελῖον ἢ ἐρυθρὸν ἴσχωσι, γίνονται δὲ ταῦτα ἐξ ἑτοιμοτάτου μὲν τοῖσι παιδίοσι τοῖσι νεωτάτοις εἰς τὰ ἐπὶ ἔτεα: τὰ δὲ πρεσβύτερα τῶν παιδίων καὶ οἱ ἄνδρες οἷον ἐτι ἐν τοῖσι πυρετοῖσι ὑπὸ τῶν σπασμῶν ἀλίσκονται.»

Ὁ Ἰπποκράτης ὀμιλῶν περὶ δυσεντερίας τῶν παιδίων, περὶ καχεκτικῶν, λεπτῶν, ἀσθενῶν καὶ νοσῶν παιδίων, θεωρεῖ τοιαῦτα, ὅσα τυχόν αἱ γυναῖκες τίκτουσι μετὰ προληφθεῖσαν ἑκτρωσιν ἢ προῶως.

Περὶ τῆς ἐπιληψίας ὡσαύτως: «ἡτις ἀρχεται φύεσθαι ἀπὸ τοῦ ἐμβρύου ἐτι ἐν τῇ μήτρᾳ ἐόντος καὶ ὅποσα μὲν παιδία μικρὰ καταληπτά γίνονται τῇ νόσῳ ταύτῃ, τὰ πολλὰ ἀποθνήσκουσι... ἢ γὰρ στόμα παρίσπασται ἢ ὀφθαλμὸς ἢ αὐχὴν ἢ χεῖρ.»

Πρὸς τούτοις ποιεῖται λόγον περὶ ἐκζέματος τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν ὠτων, περὶ τριγμοῦ τῶν ὀδόντων ἐν καιρῷ πυρετοῦ, περὶ ὀδοντορυίας καὶ τῶν ἐκ ταύτης ἐπακολούθῶν.

Πρὸς δὲ τὸ ὀδοντοφυεῖς ἤδη προσάγουσιν οὖ-

»λων ὀδαξυσμοί, πυρετοί, σπασμοί, διάρροια καὶ μάλιστα, ὅταν ἀνάγωσι τοὺς κινύοντα καὶ τοῖσι παχυτάτοις τῶν παιδίων καὶ τοῖσι σκληρῆς τὰς κοιλίας ἔχουσι. Ἡ ὡσαύτως ὀμιλεῖ περὶ τῶν παρισθμίων κακῶν, περὶ παθήσεων τῆς σπονδυλικῆς στήλης, περὶ ἀσθμάτων, περὶ στραγγουριῶν, στραγγύλων ἐλμίνθων, ἀσκαριδῶν, χοιράδων, περὶ ἐπιστάξεως καὶ περὶ τῶν ἐκ γενετῆς κωραίων ἀκαλοῦσι δὲ οἱ Ἕλληες ἐνεοῦς τοὺς ἐκ γενετῆς ἀμαρτε κωφοὺς καὶ ἀδιάρθρωτον φθεγγόμενους. Περὶ τῶν κατὰ τὸ θέρος καὶ τὸ φθινόπωρον ἐντεριτιδῶν καὶ δυσεντεριῶν ὀμιλεῖ μετὰ λίαν ἐπιτυχῶς χαρκτηρισμοῦ τῶν ἐμέτων καὶ ἀναγωγῶν καὶ κενώσεων καὶ τῆς ἀνευ παθήσεως τῶν νεφρῶν συμπερομκροῦσης στραγγουρίας: καὶ ἐπιλέγει: «ἐθνησκον δ' ἐκ πάντων μὲν, πλείστοι δ' ἐκ τούτων, καὶ ἐκ τούτων παιδία, ὅσα ἀπὸ γαλακτος ἤδη καὶ πρεσβύτερα οὐκ ἀετέα καὶ δεκτέα καὶ ὅσα πρὸ ἤβης.»

Ὡς πρὸς τὴν ἐπήρειαν τῶν ὠρῶν τοῦ ἔτους ἐπὶ τῆς υγείας τῶν παιδίων λέγει δὲ κατὰ τὸ ἔκρον καὶ τὸ τέλος τοῦ θέρος: «διάγουσιν ὑγιῶς: κατὰ δὲ τὰς ὥρας τοῦ μὲν ἔρος καὶ ἄκρου τοῦ θέρος οἱ παῖδες καὶ οἱ τούτων ἐχόμενοι τῆσιν ἡλικίᾳσιν ἀριστά τε διάγουσι καὶ ὑγιαίνουσι μάλιστα» ὡς πρὸς δὲ τὰς νόσους τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἐμρντικώτερον καὶ εἰδικώτερον ἀπορρίνεται προτεπὰγων ὅτι: «ἐν δὲ τῆσιν ἡλικίᾳσιν τοιαῦτα συμβαίνει: τοῖσι μὲν μικροῖσι καὶ νεογνοῖσι παιδίοσι ἀφθαί, ἔμετοι, βήχες, ἀγρυπνίαι, φόβοι, ὀμφαλοῦ πφλεγμοναί, ὠτων ὑγρότητες. Περὶ διαίτης ποιούμενος λόγον ὁ Ἰπποκράτης ἐν σχέσει πρὸς ἡλικίαν ἀποραίνεται ὅτι: «ἀγρόντες εὐφορώτατα νηστεύειν, πφρῶσι, δεύτερον οἱ καθεστηκότες, ἡκιστα μειράκια, πάντων δὲ μάλιστα παιδία» καὶ εὐθὺς κτωτέρω «καὶ ὑγραὶ διαίται πᾶσι τοῖς πυρεταίνουσι νεομύρουσι, μάλιστα δὲ παιδίοσι.» ὡς πρὸς δὲ τὴν χρῆσιν τῶν φαρμάκων ἐν τῇ παιδικῇ ἡλικίᾳ συνιστᾷ εὐλάβειαν, ἀρχὴ δ' αὕτη ἐστίν, ἥτις καὶ νῦν ἐτι ἰσχύει: «αὐτὰς κούστας φαρμακεύειν, τὰ δὲ νήπια καὶ τὰ πρεσβύτερα εὐλάβειαν.»

(Ἐπεταί συνέχεια)

Ν Φερμάνογλους
ιατρός.

ΣΤΡΟΦΕΣ ΜΕ ΡΥΘΜΟ

ΕΡΗΝΑ

Εύπνα ! Τὸ γέλοιο τῆς ἀγῆς τὰ κορφοβόνια ἀγιάζει
καὶ τὰ ποικίλα τραγούδια σοῦ χαρίζουν
κάθε λοιδορὶ μὲ χαλαρὰ καὶ νάτια ἀναγαλλιάζει
καὶ γύρω χίλιαις μουσικαῖς μὲ σιγαλιὰ σκοπίζουσι
τοὺς περὶ πανώρους τόνους τῆς ζωῆς.

Εύπνα νὰ ἰδῶ ταύτηρία μου ἔς τὰ δύο σου μαῦρα μάτια,
ποῦνε πλασιένα ἀπὸ φωτιὰ καὶ μάγια,
νὰ καμαρώσω τὸν μαλλιών σου τάρχητα δερμάτια,
ποῦ μοιάζουσι μὲ τὰ φτερὰ τῆς τύχης τὰ πανάγια,
ἢ μὲ στολὴ μῦς προῆς.

Εύπνα νὰ πάρω ἱσοστασιὰ ἀπ' τὴ θέμην τῆς προῆς σου.
μὴ ἐπάγῃς ἄλη τύχτα ὁ χωρισμός σου.
θέλω νὰύρῳ παρηγορὰ ἔς τὰ βόδια τῆς μορφῆς σου
καὶ τὰ μου δόση δένταμι ἕνας κερφυδὸς παλμός σου,
ἕνα γλυκόλογό σου ἔρωτικόν.

Εύπνα, παρθένα. Πήδηξε ἀπ' τὰ μαγικά κρεβάττα
καὶ σκόρπισε τριγύρω τὰ δρεϊρά σου.
μῆτιξε τῆς δόλιας μου καρδιᾶς τ' ἀμέτρητα κομμάτια
καὶ τὰ νεκρὰ τὰ χεῖλη μου σμίξε μὲ τὰ δικά σου
νὰ τ' ἀναστήσῃ ἕνα μιὰ γλυκόν.

Μιχαὴλ Γ. Πετροῖδης.

Σμύρνη.

Ο ΙΔΙΩΤΙΚΟΣ ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΝΤΙΟΥ

Γάλλος δημοσιογράφος, ὁ κ. Bourdeau, ἐπὶ
τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐκκλιτικῆς ἐποχῆς τοῦ θανάτου
τοῦ φιλοσόφου Καντίου, ἤτις πρὸ τινων μηνῶν ἐ-
ωρτάσθη μετὰ πολλῆς ἐπιστημότητος ἐν Κιενεζ-
βέργη, ἐδημιούργησε ἐσχάτως πολλοῦ λόγου ἀξίαν
μελέτην περὶ τοῦ τεραστίου ἔργου καὶ τῆς ἐπὶ τῆς
ἐπιστήμης καὶ τῆς ὅλης ἀνθρωπότητος ἐπιρροῆς
τοῦ μεγάλου τούτου ἀνδρός, ὃν ἡ Γερμανία τιμᾷ
ὡς ἕν τῶν εἰδικωτέρων τῆς τέκνων. Ἐκ τῆς με-
λέτης ταύτης ἀποσπῶμέν τινὰ ἀφροῦντα εἰς τὸν
ιδιωτικὸν τοῦ φιλοσόφου βίον, ὅστις ὑπῆρξεν ἐκ-
νῶς παράδειξιν καὶ πρωτότυπον.

Ὁ Βιμκλιονήλ Κάντιος ἐγεννήθη ἐν Κιενεζ-
βέργη κατὰ τὸ ἔτος 1724 ἐκ πτωχῶν καὶ ἀσή-
μων γονέων, πατρὸς τῶν ὁποίων ὄμως ἀπὸ τῆς νεα-

ρωτάτης αὐτοῦ ἡλικίας ἐποτίσθη ἀρχὰς αὐστηρᾶς
ἠθικῆς, αἵτινες σπουδαίως ἐπέδρασαν ἐφ' ὅλου τοῦ
κατόπιν βίου αὐτοῦ. Λίαν ἰσχυρὰ ὑπῆρξεν ἰδίᾳ ἢ
ἐπ' αὐτοῦ ἐπίδρασις τῆς μητρὸς του, ἥτις εἰς ἄ-
κρον θρησκευτικῶν οὐσῶν, ἐτήρει ἀπαρεγκλίτως
καὶ φανατικῶς, οὕτως εἰπεῖν, πᾶσαι τὰς δικηλεύ-
σεις τοῦ ἠθικοῦ νόμου, μετ' ἀπολύτου δὲ κύρους ἐ-
πέβαλε ταύτας καὶ εἰς τοὺς περὶ αὐτὴν. Οὕτω ὁ νε-
αρός Κάντιος ἐγκρίτως ἐθισθεὶς εἰς τοιαύτας αὐ-
στηρᾶς ἠθικὰς ἀρχὰς, προσέδωκεν εἰς ταύτας βρα-
δύτερον καὶ τὸ κύρος τῆς φιλοσοφίας, διατηρήσας
ἅμα ἀείποτε εὐγνώμονα τὴν μνήμην τῆς μητρὸς
του, παρ' ἧς εἶχε λάβει τὰ πολύτιμα ταῦτα
ἐφόδια.

Μετὰ τὴν ἐν τῷ Λυκείῳ ἀποπεράτωσιν τῶν ἐγ-
κυκλίων σπουδῶν τὴν ἐφοίτησεν εἰς τὸ Πανεπι-
στήμιον. Ἀλλὰ τὸσον τὰς γυμνασιακὰς, ὅσον καὶ
τὰς πανεπιστημιακὰς σπουδὰς του διήνησεν ἄνευ
τοῦ ἐλαχίστου κόπου, διότι δύο ἔξοχοι ιδιότητες
τὸν διέκρινον: θαυμασιὰ ἀντιληψίς καὶ τεραστία
μνήμη· ἥρκει ἅπασι μόνον ν' ἀναγνώσῃ τι, ὅπως
ἀντιληφθῆ καὶ ἐνημῆται τοῦτο πάντοτε. αὐδὲ
ποτε ἐλάμβανε σημειώσεις, ἔλεγεν εἰς τῶν φίλων
καὶ βραδύτερον συνεργῶν τοῦ φιλοσόφου, ἀλλ'
ἐπὶ τῆς μελέτης ἐν τῷ πνεύματί του, ἢ δὲ πο-
λύτιμο: αὕτη ἰδιότητα διηκόλυνεν αὐτὸν μεγάλως
ἐν τῇ μελέτῃ καὶ ἀπῆλλαξε τῆς ἀνάγκης
τοῦ νὰ καταρτίσῃ πολύτομον βιβλιοθήκην. Οὕτω
ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ Καντίου μετὰ τὸν θάνατόν
του εὐρέθησαν ἐν ὅλῳ πεντακῶσι τομοῖ, συμπε-
ριλαμβανομένων ἐν αὐτοῖς καὶ διαφόρων συγγραμ-
μάτων, αἵτινα οὐδέποτε ὁ μέγας φιλόσοφος εἶχεν ἀ-
νοίξει.

Τριακονταετῆς περίπου ἀναγορευθεὶς διδά-
κτωρ, κατέλαβεν ἀμέσως σπουδαίως πανεπιστη-
μιακὰς ἐδρας, διδάξας μαθηματικά, ἠθικὴν, φυ-
σικὴν, λογικὴν, ἀνθρωπολογίαν, κριτικὴν ἐπὶ τῶν
ἀποδείξεων τῆς ὑπάρξεως τοῦ Θεοῦ καὶ πολλοὺς
ἄλλους ἐπιστημονικοὺς κλάδους. Ἐκαστον τῶν
θεμάτων τούτων, λέγει κριτικὸς τις, ὁ κ. Bou-
troux, ἐπραγματεύετο ὡς κερταμένους ἐκτικτον
εἰδικότητα καὶ αὐθεντίαν· ἢ δὲ φαιδρὰ ζωηρό-
της, μεθ' ἧς ἐδίδασκεν, ἐραίδρυνε καὶ ἐφώτιζε
καὶ τὰ σοβαρώτερα καὶ σκοτεινότερα θέματα.
Ἄλλ' εἰς πάντα ταῦτα ἐδάπανα, οὕτω; εἰπεῖν,
τὸ πνεῦμά του ἀφειδώ.

Εἰς τὸ κοπιώδες τοῦτο ἔργον προτετέθη βραδύ-
τερον καὶ ἡ παραγωγή ἀναριθμητῶν φιλοσοφικῶν
συγγραμμάτων· ἐκπλήσσειται δὲ τις ἀναλογιστό-
μενος ὅτι τὸ ἀληθῶς κολοσσικὸν τοῦτο ἔργον
συντελέσθη ὑπ' ἀνθρώπου ἔχοντος λίαν ἀθηνῆ
καὶ λεπτοφυᾶ τὴν σωματικὴν διαμόρφωσιν. Κατὰ
τὰς περιγραφὰς τῶν συγχρόνων του, ὁ Κάντιος
εἶχε πελώριον τὸ μέτωπον καὶ ἐλαφρῶς ἐξηθρο-
μένον τὸν δεξιὸν του βραχίονα, βαθεῖαν δὲ κοιλί-
τητα ἐν τῷ μέσῳ τοῦ στήθους. Ἦτο λιπόσαρκος,
εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι ἡ
φύσις ἠνῆθη νὰ ἐνδύσῃ τὸν σκελετόν του μὲ μῦς
ἢ ὑπερβολικῆ, φαίνεται, τοῦ ἐγκεφάλου ἀνάπτu-
ξις εἶχε προξενήσῃ τὴν ἀτροφίαν τῶν λοιπῶν τοῦ
σώματός του μελῶν. Ἐνεκὰ τῆς τοιαύτης σωμα-
τικῆς ἀσθενείας του, ἴσως δὲ καὶ ἐκ τῆς φυσικῆς
αὐτοῦ ἀποστροφῆς πρὸς τὸ κακόν, ὁ Κάντιος ἐ-
ζητε βίον τακτικόν καὶ ἐγκρατέστατον. Αὐτῆρά
τὰξις καὶ μέθοδος ἐρρύθμιζε τὴν τε ἐργασίαν καὶ
τὴν ἐν γένει διαίτην αὐτοῦ.

Ἰδοὺ τὸ ἡμερήσιον πρόγραμμα, τὸ ὅποιον τα-
κτικῶς καὶ ἀνελλιπῶς καθ' ἑκάστην ἐφῆρμιζε.
Κατὰ τὴν πέμπτην ὥραν τῆς πρωίας μεῖον πέντε
λεπτῶν ὁ ὑπηρετῆς του τὸν ἀφύπνιζεν. Ὅτε ἐ-
σήμαινεν ἡ πέμπτη, ὁ Κάντιος ἐλάμβανε τὸ
τέτον καὶ ἤναπτε τὴν μόνην κεννοσύριγγα, ἢν
καθ' ἑκάστην ἐρρύθμιζε. Ἐπὶ ἐκάστην ἐκπαρτεκεύ-
ζεν ἅμα κατὰ διάνοιν τὰ μαθηματὰ τῆς ἡμέρας
καὶ τὴν συνέχειαν τοῦ ἀρθροῦ ἢ τοῦ βιβλίου, ὅπερ
συνέγραφε. Μέχρι τῆς ἐβδόμης εἰργάζετο ἐν τῷ
γραφεῖῳ του, τὰς δὲ λοιπὰς πρὸ μεσημβρίας ὥ-
ρας ἐδάπανα εἰς τὴν διδασκαλίαν. Κατὰ τὴν μίαν
ἑκδοῦς ἐγενεμάτιζεν, ἀλλ' οὐδέποτε μόνος· προση-
κάλει πάντοτε εἰς τὴν τράπεζάν τινος τῶν φίλων
του, μετὰ τῶν ὁποίων φειδρῶς συνδιελέγετο, κα-
θότι ἐφρόνει ὅτι ἡ φειδρότης ἐν τῷ τρώγειν εἰναι
ἄριστον συντελεστικὸν πρὸς τὴν υγίειαν. Συνδιε-
λέγοντο δὲ περὶ τῶν γεγονότων τῆς ἡμέρας, περὶ
τῆς πολιτικῆς καὶ περὶ παντός ἐν γένει θέματος,
πλὴν ἐνός μόνου, ὅπερ ἦτο αὐτῆρως ἀποκεκλει-
σμένον: τῆς φιλοσοφίας καὶ ἰδίᾳ τῆς φιλοσοφίας
τοῦ Καντίου. Καὶ εἶχε δίκαιον ὁ μέγας φιλόσοφος!
νὰ ἦναι τις Κάντιος καὶ νὰ ἀνέχηται κρίσεις ἐπὶ
τοῦ συστήματός του ὑπὸ τῆς ἀβρότητος μόνον ὑ-
παγορευομένους! Ἄλλω; τὸ δὲν ἐπέχεται τὴν συ-

νακαστροφὴν τῶν σοφῶν, προὔτιμα τὴν τῶν με-
τριάς ἀναπτύξεως ἀνθρώπων, τῶν ἀνευ μεγάλων
ἀξιώσεων, τῶν ὁποίων ἡ συνομιλία ἦτο δι' αὐτὸν
ἀληθῆς ἀνάπαυσις.

Περὶ τὴν τετάρτην καὶ ἡμίσειαν, ὅτε ἀνεχώρουν
οἱ ξένοι του, ὁ Κάντιος ἐξῆρχετο εἰς περιπάτον·
ἀπὸ τῆς ἑκτῆς μέχρι τῆς δεκάτης ἀνεγίνωσκε καὶ
ἐμελέτα τὴν δεκάτην ἀκριβῶς κατεκλίμετο.

Τὴν ἀναλλοίωτον ταύτην τάξιν καὶ ὁμαλότητα
τοῦ βίου του ἐφῆρμιζε καὶ εἰς τὰ αἰσθηματὰ του,
ἀλλ' ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ ἐφθασε μέχρι παραδό-
ξου ὑπερβολῆς. Φρονῶν ὅτι αἱ συγκινήσεις, τὰ ζω-
ηρὰ συναισθηματὰ καὶ αἱ ἀψικαρδίαι φθείρουσι τὴν
μηχανὴν τοῦ ἀνθρώπινου σώματος, κατῶρθε καὶ
οὐχὶ ἴσως μετὰ πολλῆς δυσκολίας νὰ ἐπιβληθῇ ἐπὶ
τῶν αἰσθημάτων του οὕτως, ὥστε οὐδέποτε νὰ
συκινηθῆται ζωηρῶς. Ἄδεν θέλω, ἔλεγε, νὰ παρα-
φρωμαῖ ὑπὸ τῆς χάρας οὔτε νὰ κῦπτω ὑπὸ τὸ βῆ-
ρος τῆς θλίψεως. Οὕτω τὸν ὀγδοηκονταετῆ αὐτοῦ
βίον διῆλθε χωρὶς νὰ αἰσθῆται θερμὴν ἐγάπην πρὸς
ἄλλον τινὰ πλὴν τῆς μητρὸς, τοῦ πατρὸς του καὶ
τοῦ πιστοῦ φίλου του Βαζιάνσκην.

Καίτοι κατήργησεν ἐν ἐκυτῷ τὸ κράτος τοῦ
αἰσθηματος, μεγίστην ὄμως σπουδαιότητα ἀπέδι-
δεν εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς ἠθικῆς, τῶν ὁποίων τὴν ἀ-
πόκτησιν ἐθεώρει ἀπαραίτητον τοῦ βίου ἐφοδίων.
«Ἄδεν ἔχει τις τὸ δικαίωμα νὰ ψεύδῃται ἐξ ἀ-
γάπης πρὸς τὸν πλησίον, ἔγραψεν ἐν τινι ἀρθρῳ
αὐτοῦ. Regnet veritas et pereat mundus».

Οὕτω ἄπασαν τὴν ἠθικὴν περιόριζεν ἐντὸς τοῦ
καθήκοντος, τὸ ὅποιον ὑπεράνω παντός ἄλλου ἔ-
θετεν. Ἀλλὰ φθάνων καὶ ἐν τούτῳ μέχρι τοῦ ὑ-
περβολικοῦ καὶ παραδόξου, ἄποστον εἶναι ὑπέροχος
ἔλεγεν, ὁ ἀνθρώπος, ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ὁποίου ἡ
φύσις ἐθῆκε μικρὰν δόσιν συμπαιθείας πρὸς τὸν
πλησίον καὶ ὅστις μένει ψυχρὸς καὶ ἀδιάφορος πρὸ
τῆς δυστυχίας, ἀλλ' ὅστις πράττει ἐκ καθήκον-
τος τὸ ἀγαθόν. Διὰ τὰς δευκαετίας του ταύτας
δικαίως ἐπεκρίθη καὶ ἀπεδοκιμάσθη ὁ Κάντιος·
καὶ ἐθχυμάθη μὲν ὡς ἔξοχος νοῦς καὶ μέγας φι-
λόσοφος, ἀλλ' οὐδεὶς ποτε ἠγάπησεν αὐτὸν ὡς
ἀνθρώπον. Ἀναντιρῆτως ὄμως εἰς τὴν ἰσχυρὰν
τῆς μητρὸς του ἐπίδρασιν κατὰ μέγα μέρος ὀ-
φείλεται ὁ ψυχρὸς χαρακτήρ τοῦ ἀνευ καρδίας καὶ
αἰσθηματος μεγάλου τούτου νοῦς.

Ἄγλαϊα Πρεβεζιώτου.

ΒΡΑΔΕΙΑ ΜΕΤΑΜΕΛΕΙΑ

(Άλληγορία)

Χρυσόκομος ο Απόλλων έφριπτε τὰς πρωϊνάς ἀκτινάς του εἰς τὴν γῆν καὶ εἰς τὴν θαλπεράν του ἐμφάνισιν, ὡς ὑπὸ δαίμονος φοβεροῦ καταδιωκομένη, ἐφυγεν ἢ μελανόπεπλος νύξ εἰς τὰ ζορώδη καὶ σκοτεινά της μέγαρχ. Τὰ πηνά μετ' ἄσμάτων χαρὰς καὶ ὕμνων εὐγνωμοσύνης ἐχειρέτων τὸν εὐεργέτην Φοῖβον. Τὰ ἄνθη ἤνοιγον τοὺς εὐώδεις κάλυκας των, σύμπασα δὲ ἡ φύσις νέαν ἐπὶ τῇ ἐμφάνισι του ἐλάμβανε ζῶην.

Λεπτὴ καὶ ὠραία χρυσάλις, ἐξελθούσα τῆς μικρᾶς κρύπτης της καὶ εὐγνωμόνως καὶ αὐτῇ στρέφουσα τὰ βλέμματά της πρὸς τὸν ἥλιον ἐπέτα . . . Ἐπέτα ἐκεῖ μακρὰν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους λειμώνας. Ἐφαίνετο ὡς μέλλουσα μεγίστην νὰ διανύτῃ ἀπόστασιν, καθόσον ἐπέτα γοργή, μὴ δίδουσα προσοχὴν εἰς τὰ περίξ της καὶ μηδὲως ἀκούουσα, ἢ σύντροφος αὐτῇ τῶν ζεφύρων, τοὺς περιπαθεῖς καὶ γλυκεῖς τῶν ἀνθέων λόγους, ἅτινα ἐλυόμενα ὑπὸ τῆς οὐρανίας χάριτός της προσεκάλλουν αὐτήν. Ἐλθέ, τῇ ἔλεγε τὸ ῥόδον. Ἐλθέ νὰ ἐνώσης τὰς λεπτὰς πτέρυγὰς σου μετὰ τῶν εὐωδῶν πετάλων μου. Θὰ σὲ ἀγαπήσω περιπαθῶς. » Πλησίασον, φίλη μου, τῇ ἔλεγε τὸ κρίνον. Θὰ σὲ λατρεύω ὡς θεῖον καὶ τὸ ἄρωμά μου ὡς θυμίαμα λατρείας χάριν σοῦ θὰ διαχέω. »

Πλὴν αὐτὴ κωφεύουσα εἰς τοὺς περιπαθεῖς καὶ τρυφεροὺς τῶν ἀνθέων λόγους καὶ τὰς παρακλήσεις, ἐπέτα διανύουσα παρασάγγας καὶ σταθμούς, ἐπέτα, ἵνα ἔλθῃ πρὸς τὸ προσφιλέστατον αὐτῇ ὄν, πρὸς τὸ ἄνθος τῶν λειμώνων. Τὸ ἠγάπησεν ἐν μιᾷ τῶν ὁρισερῶν τῆς ἀνοιξείας ἡμερῶν, παίζουσα μετὰ τῶν φίλων της, ἕκτοτε μόνος πόθος της ἦτο ὅπως καθ' ἐκάστην μεταβαίνοι εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ἵνα βλέπῃ καὶ θαυμάσῃ τὰ κατακτήσαντα τὴν καρδίαν της κάλλιου.

Ἐφθασεν ἤδη καὶ σήμερον τὸ ἄνθος της τῇ ἐφάνη ὠραιότερον καὶ ζωηρότερον. Ἐτρεψε πλησίον του, ἐκάθησεν ἐπὶ τῶν πετάλων του καὶ δειλὰ, δειλὰ μυστικούς τῷ ἐπιθύρσει λόγους ἐρωτικούς. Πλὴν τὸ ἄνθος, ὡς ἄνθος ἄγρον, οὐδὲως ἠσθάνετο τὸ μέγα καὶ βαθὺ τῆς ἀθῆας ψυχῆς αἰ-

σθημα καὶ ἐξηκολούθει, μὴ δίδον προσοχὴν εἰς αὐτήν, νὰ συνομιλήσῃ μετὰ τοῦ πλησίον του ὁμοίου ἀδελφοῦ. Εἰς μάτην ἢ λεπτὴ καὶ εὐγενὴς τῆς ἀνοιξείας κόρη τὸ φιλεῖ γλυκὰ, γλυκὰ ζητούσα παρ' αὐτοῦ ἀθάνατον ἔρωτα. Ἢς; μάτην τὸ περιπτώσεται περιπαθῶς!

Ἄθῳα χρυσάλις! λησμονήσον τὸ ἄγριον ἄνθος καὶ ὑπάγε πρὸς τὸ περιπαθὲς ῥόδον, ὅπερ σὲ καλεῖ. Θὰ εὖρης παρ' αὐτῷ θερμὴν ἀγκάλην καὶ φλογεροὺς ἀσπασμούς. Ἡ ὑπάγε πρὸς τὸ ἄθῳον, ὡς σὺ, καὶ αἰθέριον λευκὸν κρίνον τοῦ αἰθέρειου ἔρωτος, τὸ κατατρυχόμενον σωπηλῶς καὶ ἄνευ παρρησίας. Ἵπαγε πρὸς ταῦτα. Ἀγαπήσον ἐν ἐκ τῶν δύο τούτων καὶ θὰ ᾗται εὐτυχῆς.

Πλὴν ἡ δυστυχὴς ἐρώτα προτεπάθει νὰ μεταδώτῃ μέρος τοῦ φλογεροῦ πάθους της εἰς τὸ ἄμοιρον θερμῶν παλμῶν ἄνθος τῶν λειμώνων, ὅπερ τὴν ἀπώθει.

Ἄνθος ἄγριον! Ἄνθος τῶν λειμώνων! Ἴδὲ τὴν αἰθερίαν κόρην, τὴν ἀγαπῶσάν σε περιπαθῶς καὶ καλύπτουσάν σε διὰ φιλημάτων.

Ἴδὲ ὅπόσον εἶναι ἀθῳά, ὅπόσον εὐγενὴς καὶ λεπτή. Τὸ ῥόδον καὶ τὸ κρίνον καὶ πάντα τὰ ὠραία τοῦ κήπου ἄνθη γόνυ κλίνουσι μαγευόμενα ὑπὸ τῆς θεᾶς της καὶ προσκαλοῦσιν αὐτήν. Πλὴν αὐτὴ σὲ καὶ μόνον ἐρᾷται, σὲ καὶ μόνον ποθεῖ.

Τὸ ἄνθος ὅμως μακρὰν παντὸς εὐγενοῦς ἀισθηματος δὲν ἠσθάνετο τὴν εὐτυχίαν, ἣν τόσα ἄνθη ἐπιθύμουν καὶ ἀντι ἀβρᾶς ἀγάπης ἐξηκολούθει ἀδιαφόρως καὶ ψυχρῶς πρὸς τὴν δυστυχῆ ἀτενίζον. οὐ ἕνεκα αὐτῇ ἀπογοητευθεῖσα καθ' ὅλοκληρίαν ἠθέλησε νὰ φύγῃ, διατηρούσα καὶ πάλιν ἐν τῇ μνήμῃ της ἀνεξάλειπτον καὶ ποθητὴν τὴν εἰκόνα τοῦ ἀποδιώκοντος αὐτὴν ἀχαρίστου. Πλὴν εἶναι δυνατόν νὰ φύγῃ; Ἡ ὀδὴν ἐχαλάρωσε τὰς δυνάμεις της. Ἐπιχειρεῖ νὰ κινηθῇ ἀλλ' εἰς μάτην! Δὲν δύναται. Καὶ συλλέξασα μετὰ κόπου τὰς ἐκλειπούσας δυνάμεις της, προσπαθεῖ ἐπιμόνως νὰ πετάξῃ, πλὴν ὑψωθείσα ὀλίγον, κατέπεσε παρὰ τοῦ πόδα τοῦ λατρευτοῦ της ἄπνου καὶ νεκρά

Πρὸ τίνος ὁ Φοῖβος εἶχε κρύψει τὰς φλογεράς του ἀκτίνας. Τὰ δάση μετ' ὀλίγον ἐκοιμήθησαν καὶ μόνον ὁ διαυγὴς βῆξ ἠγρύπνει, βαυκαλλῶν διὰ τῶν φλοίσφων του τὸ ἄκαρδον ἄνθος, ὅπερ ἐκοιμάτο ἤσυχον.

ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ «ΨΥΧΗΣ», ΣΤΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙΟΥ ΣΟΥ ΤΑ ΕΛΑΦΡΑ ΦΤΕΡΑ

Στοῦ τραγουδιοῦ σου τὰ ἐλαφρὰ φτερὰ παίρνεις μαζί τὴ δύστυχην ψυχὴ μου, ποῦ σέρνεται βαρεῖα καὶ λυπηρὰ μέσα 'ς τῆς γῆς αὐτῆς τὴ φυλακὴ μου.

Τοῦ τραγουδιοῦ σου τὰ ἐλαφρὰ φτερὰ σκορποῦνε τὸ μεγάλο της τὸ βάρος, καὶ νοιώθει μυστικὰ κάποια χαρὰ, καὶ νοιώθει μυστικὰ καινούργιο θάρρος.

Ἄχ! ὅμως εἶναι ξένα τὰ φτερὰ, καὶ ὅταν ἡ γλυκεῖα φωνὴ σου λείψῃ, σβύνει κ' ἡ ἐκστασίς της κ' ἡ χαρὰ, καὶ πέφτει βαρεῖα πάλι μέσ' 'ς τὴ θλίψι! . . . Ἀθήναι, 1902

Στέφανος Μυρωμένος

ΕΚ ΤΗΣ ΞΕΝΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΔΤΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

I.

(Συνέχεια, ἴδε προηγ. ἀριθ.)

— Βίβλια, ἀπήντησεν ὁ Φρεινέλ. Νὰ σὲ 'πῶ, ὅσον καὶ ἂν κατοικήσῃς εἰς Τουλούζην, ἀναγνωσκῇ κάποτε περιοδικὰ καλλιτεχνικὰ καὶ γνωρίζῃ τὰ ἄρθρα τοῦ Δανιὴλ Βιτρώ . . . Διάβολε! Ἐχεις σελεῖδας, εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ὁπίων ἐνετρυφήσαμεν ἡ ἀδελφὴ μου καὶ ἐγὼ. πρὸ πάντων τὸ περὶ τοῦ Χόγουζαί ἄρθρον, αἰ; . . . Αὐτό, φίλε μου, ἦτο ἐξαιρετικόν.

— ὦ! ἐπιθύρσειεν ὁ Δανιὴλ, οὐτινος οἱ ὀρθοί μοι διέλαμψαν, τῆς φιλικῆς του ὡς συγγραφίως καλκευθείσης ἀτυκισθῆτως ἑαυτοῦ. Εἶχεν ἐγεμῆ καὶ ἤρξατο ἐκ νέου βηματικῶν ἐντὸς τοῦ γραφείου του, ἐκ συνθηκῆς οἰκειᾶς αὐτῷ.

— Ἐργάζομαι πολὺ, ἔννοεῖς . . . Δι' αὐτὸ παρήλθον τῶρα τόσῃ ἔτη χωρὶς νὰ σε γράψω, κατόπιν τῆς τότης ἐν τῇ σχολῇ φιλικῆς μ.κ. Θὰ σοὶ ἐφάνην βίβλια πολὺ ἐπιλήσιμον. Ὅμοιολογῆσέ το λοιπόν; ἐπέμεινε πλητίζων καὶ ἐστᾶμενος ὀρθιος ἐνώπιον τοῦ Φρεινέλ.

Ὅτε δὲ ἡ ροδοδάκτυλος Ἡὼς ἐφάνη χαρωπὴ καὶ γαυριῶσα διὰ τὴν ἐπὶ χρυσοῦ ἄρωματος ἀκολουθόν της Φαέθοντα καὶ τὰ ἐν τῇ φύσει ἠγέρθησαν ἐκ τῆς σιγηλῆς τοῦ Μορφέως ἀγκάλης, τελευταῖον πάντων ἐξύπνητεν ἐκ τοῦ γλυκεροῦ ὕπνου του τὸ ἄνθος τῆς χρυσάλιδος. Καὶ κύψαν αἰφνης τὴν κεφαλὴν του χαμαὶ, βλέπει τὴν παρὰ τοὺς πόδας του νεκράν. Εἰς τὸ θέαμα τούτο ἡ ἀτάραχος καρδίκα του ἐταράχθη καὶ κτεθλίβη πικρῶς. Ἐπὶ πολὺ ἐβλεπε τὸ λεπτὸν καὶ εὐγενὲς σῶμά της, ὅπερ ἔμα τῆς ἀσπλαγχνικῆς καὶ ἀδιαφορίας του ἐγένετο. Ἐἶτα δὲ ἐκυψεν ἵνα ἀπκασθῇ τὴν αἰθερίαν κούτην ψυχὴν Καὶ ἦδη! τὴν ἠράστη!

Καὶ τὴν ἠράστη περιπαθῶς, φλογερῶς καὶ διαρκῶς. Κεκτηρᾶτο ἑαυτὸ διὰ τὴν σκληρότητα του καὶ προτεπάθει νὰ τὴν ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν ζῶην, ἢ δὲ δρότος τῆς πρῶας ἢ ἐπὶ τῶν πετάλων του ἐπικαθημένη, ὡς χρυσαῖ μετανοῶσα δάκρυα, ἐπιπτεν ἐπὶ τῆς ἀγαπητῆς του ἤδη ψυχῆς.

Σκληρόν καὶ ἀλύπητον ἄνθος! Ἐκάμυθη ἐπὶ τέλους ἡ ἀκμυτὸς καρδίκα σου; πλὴν φεῦ! λίαν ἄργα. Ἡδὴ εἰς οὐδὲν ἢ σπαρά ττουσα τὰ στήθη σου μεταμέλεια. Ἴδου αὐτὴ πρὸς τοὺς πόδας σου νεκρὰ κεῖται, καὶ ὅ,τι ἂν πράξῃς, θὰ ἦναι ἀδύνατον νὰ τὴν ἐπαναφέρῃς εἰς τὴν ζῶην. Οἱ νεκροὶ δὲν ἀνίστανται πλέον!

Καὶ πάλιν ἐκλινε τὴν κεφαλὴν, ἵνα ἐκ δευτέρου τὴν ἀπκασθῇ, Ἄλλ' ἦδη αἱ δυνάμεις του τόσον παρέλυσαν, ὥστε τὰ πέταλά του κατέρρευσαν συγκαλύψαντα τὸ σῶμα τοῦ ποθητοῦ του ὡς εὐώδεις σάββανον. Μελωδικὸν δὲ πτηνὸν ἐπὶ πενθίμου ἰτέας καθήμενον καὶ γενόμενον αὐτόπτης μάρτυς τῆς λυπηρᾶς ταύτης σκηνῆς, ἐψάλλε περιπαθῶς, ὡς Πλουτωνία ἐπιθελᾶμια μιλα γυρολικᾶς στροφῆς πενθίμου ἔχματος.

Ἀναπαύθητι ἐν εἰρήνῃ, εὐγενὴς χρυσάλις, ἀθῳά τῶν αἰθέρων νύμφη. Εἰσάκι εὐτυχῆς νεκρὰ, καθόσον τὸ ποθητόν σου σὲ ἀκολουθεῖ. Ἴδου ἐπὶ τῶν λεπτῶν πτερύγων σου τὰ ὁροσολοῦστα ἐκυλίσθησαν πέταλά του καὶ συννήθησαν μετὰ τῶν ἰδικῶν σου

Κοιμοῦ μετ' αὐτοῦ ἡρέμως ζῶσαν δὲν σὲ ἠγάπησε, πλὴν σὲ λατρεύει ἤδη ἐν τῇ αἰωνιότητι.

Ἐν Μακρᾷ Γεφύρᾳ τῇ 3ῃ Ἀπριλίου 1904.
Ζηνοβία Σ. Σάχη.

— Θεέ μου, υπέλαβεν ούτος μετ' αγαθότητος, είπον κατ' έμαυτόν ότι παρημέλεις όλίγον τούς παλαιούς σου συμμαθητάς, αλλά δέν έμνησικάκησιν . . . Απόδειξις ότι είμαι εδώ . . . Έγνώριζον ότι ήτο πολύ άπησχολημένος με τās περί καλλιτεχνίας μελέτας σου . . . Και έπειτα, έφρόνουν πάντοτε ότι είσαι πολύ έξυπνότερος από έμέ . .

Τόσον άφελως και τόσω μακράν πάσης ειρωνείας είχον λεχθή ταύτα, ώστε ο Δανιήλ άπέστρεψε τήν κεφαλήν αίχυντηλός και έ συγκεκνημένος .

— Σιώπα, λέγεις άνοησίας. Είσαι άνωτερος έμού. Δέν είσαι ο πρώτος, όστις θά έκπλαγής, από τήν πτώσιν τήν όποιάν έπαθα . . . Αν ήξευρες ! . . . Η έργασία, μάλιστα, με άπορροφά, αλλά δέν είναι μόνον αυτό . . . Έγιναι άγριάνθρωπος.

Και έπανελθών άνεκάθησε λέγων άποτόμως και χαμηλή τή φωνή,

— Βλέπεις, λοιπόν, δέν είμαι εύτυχής.

— Το ύπώπτερον, άπήντησεν ο Φρενέλ μετά σοβαρότητος .

Άμρότεροι έσιώπησαν. Είτα ο Δανιήλ επανέλαβε μετά τινος ταρχήης .

— Δέν είναι όπως νομίζεις . . . όπως φαίνεσαι ότι νομίζεις . . . Ουδέίς πταίει . . . είναι μόνον ή άλογος συμπτώσις τών πραγμάτων . . . Ένεκα τής όποιας κατέστρεψα τήν ζωήν μου χωρίς να θέλω . . .

Ήδη ο Φρενέλ έκαμε κίνημα διακαρτυρίας,

— Δέν σοι ζητώ έκμυστηρεύσεις, έλεγε.

Ο Δανιήλ τόν διέκοψε, σχεδόν παρακλητικώς.

— Άλλ' έγώ θέλω έχω ανάγκη να σοι εκμυστηρευθώ . . . πράττω τούτο διότι να άποδείξω και εις έμέ αυτόν ότι δέν πταίω έγώ . . .

Είχε χαμηλώσει βαθμηδόν τήν φωνήν και παρετήρει συχνάκις προς τήν θύραν ώσει φοβούμενος μη άκουσθής.

— Τα πάντα προέκυψαν εξ ε κείνης τής ασθενείας τήν όποιάν πρό δέκα έτών έπαθον . . . Έγνώριζον τήν Μαρή πρό όλίγων ήμερών ήτο μία εξ μείων τών τυχαίων σχέσεων, τās όποιες μόλις δύναται τις να άναμνησθής άργότερον . . . Ητο έργάτις παρά τινι θεατρικῷ έματιοφύλακι, συνάμα δέ και χορεύτρια εις τό Ώδειον. Τήν είχον παρατηρήσει έσπέραν τινά εις τήν α' Αρλεσιανήν τών

Daudet υπό τόν μικρόν κυρτάλον τών νεανίων τής «Crau», ο όποιος τοσοῦτον ήρμοζεν εις τήν μετημβρινήν καλλονήν τής . . . Ω! μόλις στιγμιαίως τήν είδες πρό όλίγου. Και έκτός τούτου έπάχυνεν άξιοσεβάστω! Αν τήν έβλεπες, ότε ήτο είκοσιδύο έτών, θά σοι έφάνετο χαριστάτη . . .

Ήμην είσέτι άρεκτά νέος, ώστε να έρωτευθώ εκ πρώτης όψεως . . . κατά τοιοῦτον τρόπον τούλάχιστον. Αν ήξευρο, ότι περιπλεκόμεν διό βίου . . .

Έτσι. Ο Φρενέλ ήκουε λίαν προσετικώς, άλλ' άνευ μακροβούλου περιεργείας. Ο Δανιήλ τόν ενόησε και τόν ήγαρέσθησε διό του βλέμματος, συνεχίζων τόν λόγον του.

— Σοι είπον ότι είχον άσθενήσει λίαν βραχέως εκ διηθηρίτιδος. Ένεκα τής όποιας όλίγον έλειψε ν' άποθάνω. Ήμην μόνος εν Παρισίους ή μήτηρ μου άσθενής επίτης εις τόν εν Ίόρα οικόν μας άδυνατούσα να έλθῃ. Τή απέκρυπτον μάλιστα τό σοβαρόν τής καιτικασείας μου . . . Τότε ή Μαρή έγκαιροστάθη παρ' έμού, χωρίς να φοβηθής μη μολυνθής. Με περιέθαλψε νυχθημερόν μετ' άνεξελκλήτου άρσιώτους . . . Ο ιατρός μου έκτοτε με διαβεβαίωσεν ότι αυτή με είχε σώσει κυριολεκτικώς διό τών πολλών περιθαλίψεων και τής άγάπης τής. Με ήγάπα πράγματι, νομίζω, έγώ δέ όταν έθεραπεύθην και ήδυνήθην να ένοήσω ότι τή ώφειλον τήν ζωήν, ήγισα να τήν άγαπώ και έγώ επίσης . . . ουχί ως πριν, αλλά περισσότερον . . .

Ήθέλησα να τήν καταστήσω σύζυγόν μου.

— Ω! είπεν ο Φρενέλ, ή ιδέα ήτο λίαν εύγενής, λίαν γενναίωφρων, άλλά . . .

— Τι τά θέλεις ; Τήν έγνώριζον καλήν και άφωτισμένην μοι είχε διηγηθής άρεκτόν μέρος του βίου τής και, παρά τό παρελθόν τής, τήν έκρινα πολύ έντιμότεραν πολλών γυναικών του κόσμου, αι όποιαι δέν είνε τοιαῦται. Άλλως τε ήθελον ν' άποτίσω τήν όφειλήν μου. Ή μήτηρ μου όμως έφάνη άκαμptos. Μετέβην προς συνάντησιν αυτής εις τόν Ίόραν, άφ' ενός μεν ένα άνακρώσω όλοτελώς, άφ' έτέρου δέ όπως προσπαθίσω να τήν πείσω διήλθον εκεί δύο μήνας άρεκτά όδυνηρούς, σε βεβαιώ . . .

(Έπεται συνέχεια)

ΟΙΚΙΑΚΟΝ ΤΜΗΜΑ

Συμβουλαί.

1 Καθαρισμός λευκῶν χειροκτίων.

Έντός 100 δραμ. γάλακτος διαλύσατε 1)2 δρ. άνθρακικής σόδας (Carbonnate de soude.) Άφού άναμείξητε καλώς τό υγρόν, βρέχετε εις αυτό τεμάχιον φλανέλλας και τρίβετε δι' αυτές τά λευκά δερμάτινα χειροκτία, τέρουσαι αυτά επί τής χειρός. Είτα στεγνώσατε αυτά διά ήξιας φλανέλλας.

2 Καθαρισμός μαύρου μεταξωτού.

Τό κηλιδωδέν ή άποχρωματισθέν μαύρον μεταξωτόν υφανσμα ή μαύρας μεταξίνας ταινίας, καθαρίζετε πρώτον τρίβουσαι διά τεμαχίου έξιούχου. Μετά τούτο εξαπλώσατε αυτό επί καθαράς σανίδος ή τραπέζης, βρέχετε με καφέ θερμόν, τίν όποίον έχετε άπεσταλαγμένον διά λεπτού πανίου, ένα μη έχη κατακλίσματα, και σιδερόναι επί του άντιστρόφου μέρους, καλύπτεται αυτό διά καθαρού λευκού χάρτου. Διά του τρόπου τούτου τό μεταξωτόν ανακτά τό χρώμα και τήν κινουργή αυτού δ'εν.

3 Καθαρισμός τριχάπων και τουλιών (tulles)

Βυθίσατε τά προς καθαρισμόν λευκά τριχάπτα και τουλία εις πυκνήν σαπωνάδα λευκού σάπωνος και αφήσατέ τα όττω επί ελαφρού πυρός να βράζωσιν επί εν τέταρτον τής ώρας. Μετά τούτο εξαίγατε αυτά από του ύδατος σφίγγουσαι μεταξύ τών χειρών χωρίς να τά τρίψετε, και βυθίσετε επανειλημμένως εις ψυχρόν ύδωρ. Ακολουθως βυθίσατε αυτά εις ελαφράν διάλυσιν ένδικου (λουλάκι) και τελευταίον εις ελαφράν επίσης διάλυσιν άραβικῆς κόμματος (gomme arabique) σφίγγατε και πάλιν διά τής χειρός και άπλώσατε επί λευκής σανίδος, προστηλοῦσαι καλώς τά άκρα διά καρφιδίων. Όταν ξερανώσιν, τότε δέν έχουσι ανάγκην σιδερώσεως και δέν διαφέρουσι τῶν κινουργῶν.

4. Συγκόλλησις πορσελάνης

Βράσατε έντός ύδατος τεμάχιον ύέλου και ένῶ είνε ετ' θερμή, βυθίσατέ την εις ψυχρόν ύδωρ. Διά του τρόπου τούτου τρίβεται ευκόλως εις λεπτιοτάτην κόκκιν. Τήν κόκκιν ταύτην κοσκινίζετε και άναμειγνύετε καλώς με λευκάκι ύδωρ. Διά του μίγματος δέ τούτου, τό όποίον, όταν ξερανώσιν, γίνεται στερεώτατον, δύνασθε να συγκολληθήτε σιδερόναιτε συντριβέν πολύτερον όχητόν ή κροσφίδα ή άλλο σκεῦος εκ πορσελάνης.

5. Κατά τής υπό τών έντόμων καταστροφής τών βιβλίων.

Όπισθεν τών εν τή βιβλιοθήκῃ βιβλίων, βίσατε κατά μικρά διαστήματα τεμάχια έξιούχου ή φλανέλλας, τά ό-

ποτα βρέχετε εις διάλυσιν τερεβινθίνης, (terebintine) βενζίνης ή φανικού όξέος ή και έντός άφελήματος καιπνού. Η εκ τούτων αναδιδόμενη ισχυρά όσμῆ ή απομακρύνει τά μικρά έντομα, ετινα καταστρέφουσι τά βιβλία.

6. Καθαρισμός τών κηλίδων του μαρμάρου

Κατασκευάζετε αλοιφήν εκ κόμματος μαγνησίας και βενζίνης. Αλείφατε τό κηλιδωμένον μαρμάρου πρώτον διά πετρελαίου και ακολουθως διά τής αλοιφής ταύτης, αφήσατε να ξερανώσιν επί 24 ώρας και αποπλύνετε διά σαπωνάδας.

7 Διατήρησις φυσικῶν άνθέων.

Δύνασθε να διατηρήσγητε επί πολλάς ήμέρας φυσικά άνθη έντός τών άνθοδωχῶν, εάν εις τό ύδωρ τής άνθοδόχης διαλύσατε μικράν ποσότητα άνθρακικής σόδας. Έν γένει δέ τά άνθη τά όποια κόπτομεν τήν πρωίαν πρό τής άνατολής του ήλιου, διακτεροῦνται πολύ περισσότερον εκείνων, τά όποια κόπτονται εν άλλῃ ώρα τής ήμέρας.

8 Στίλβωσις φυλίνων επίπλων

Τά εξ έβένου ή ξύλου καρούς έπιπλα στίλβουνται ως εξής. Διαλύσατε επί ελαφρού πυρός κίτρινον κηρόν έντός μύρου τερεβινθίνης. Όταν τό μίγμα καταστή γλοιώδες, βυθίσετε έντός αυτού τεμάχιον μαλλίνου ύφάσματος ή φλανέλλας και τρίβετε τά προς στίλβωσιν έπιπλα.

9 Καθαρισμός ψηκτρῶν.

Αί ψηκτραι τών ένδυμάτων καθαρίζονται εάν τρίψωμεν αυτάς επί τεμαχίου λευκού χάρτου (papier Joseph), ήπλωμένου επί σανίδος. Έάν ή ψηκτρα είναι πολύ άκάθαρτος, βυθίσατε αυτήν έντός ύδατος, εις τό όποίον άναμειγνύετε τό 1/10 τής ποσότητος του άμμωνίαν. Αφήσατέ την επί τρεῖς ή τέσσαρας ώρας είτα αποπλύνετε εις καθαρόν ύδωρ. Τάς δέ ψηκτρας τής κεφαλής καθαρίζετε εάν βυθίσατε αυτάς και αφήσατε επί πινα λεπτά εις ύδωρ, έντός του όποιου διαλύσατε όλίγην πότασαν ή σόδα.

10 Αρωματισμός τών έματιῶν και έματιοθηκῶν.

Κόψατε τρυφερούς κλάδους ελάτης, χωρίσατε εις μικρά τεμάχια, τοποθετήσατε έντός τών έματιῶν και τών έματιοθηκῶν σας και κλείσατε αυτά έρμητικώς. Μετά δύο μήνας αφαιρέσατε τούς κλάδους, τά δέ έματρία θα διατηρῶσιν άνεξέλειπτον τό άρωμα, τό όποίον θα μεταδίδωσιν εις τά έντός αὐτῶν τοποθετούμενα ένδύματα.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

Καλλιτεχνική Έκθεσις. Τῆ παρελθούσῃ Κυριακῇ ἐλήξε, διαρκέσασα ἐπὶ ἑνὶ καὶ ἡμισίῳ περίπῳ μῆνα, ἡ ἐν τῷ Ἑλλ. Φιλ. Συλλόγῳ ὀργανωθεῖσα Ἐκθεσις ζωγραφικῆς. Ἐλλείψει χώρου καὶ χρόνου μὴ δύναμεν σήμερον ἀναγράψωμεν τὰ κατ' αὐτήν, ἐπιφ.λασσόμεθα εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.

Περιοδικὸν Ἑλλ. Φιλ. Συλλόγου Ὁγκώδης, καλαισθητικώτατος τὴν ἀπόψιν καὶ πλήρη σ.βασῶν ὡς πάντοτε ἄλλης ἐξεδόθη ὁ ΚΗ'. τόμος τοῦ περιοδικοῦ τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου, τοῦ ἐγκουχίματος τούτου τοῦ καθ' ἡμῶς φιλολογικοῦ κόσμου, ἐπιμελεία τῆς συντακτικῆς ἐπιτροπῆς, ἀποτελουμένης ἐκ τῶν κ. κ. Χρ. Γ. Πανταζίδου δ. φ. καθηγητοῦ, προέδρου, Ἀρ. Δημοπούλου δικηγόρου γραμματέως, Σπ. Καραγιαννίδου δημοσιογράφου, Ξαν. Σιδερίδου, Δ. Μανουηλίδου ἰατροῦ, καὶ Στ. Μανηλόγλου ἰατροῦ. Τὸ ἔργον ἀπευθυνόμενον ἰδίᾳ εἰς τὰς τάξεις τῶν λογίων, δὲν πρέπει νὰ λείπῃ ἀπὸ τῆς βιβλιοθήκης οὐδενὸς τῶν περὶ τὰ γράμματα ἀσχολουμένων.

— Ἀγαπητέ, δὲν εἶπες πόσον στενοχωροῦμαι ἀρχίζω νὰ κωφαίνωμαι! . . .
— Μὴ λυπῆσαι, καλλίτερη . . . ἐπειδὴ ὁ κόσμος περισσότερο κακὸν παρὰ καλὸν λέγει διὰ σέ, ἔτσι ἀποφεύγεις τὰς πολλὰς λύπας.
— Ὁ Β. καὶ ὁ Α. ἀκλόνητον μίαν κηδεῖαν.
— Κανεὶ δὲν εἰξεύριε διατ' ἀπέθανε· οὔτε οἱ ἰατροὶ δὲν γνωρίζουν ἀκριβῶς.
— Χμ! τὸν γνωρίζω ἐγώ! . . . ἦτο τόσο μυστικὸς καὶ ὅταν ἔζη! . . .

NEKPOΛOΓIA

Μετὰ βαθυτάτης θλίψεως ἀναγράφωμεν τὸν θάνατον τοῦ Δημητράκη Ἐφένδη Ἀϊθαζίδου ἐπισυμβάντα τῇ 22ῃ Μαΐου τὴν ἐπαύριον κυριακὴν ἐτελέσθη ἡ κηδεῖα ἐκ τῆς ἐν Φερίκοῦ οἰκίας του.

Ὁ μεταστὰς ἦτο ἐκ τῶν διακεκριμένων Τουρκομαθῶν καὶ ἀπὸ πεντηκονταετίας περίπου ὑπηρετεῖ μετ' ἀφοσιώσεως τὴν Αὐτοκρατορικὴν Κυβέρνησιν παρὰ τῇ Γεν. Διευθύνσει τῶν Ταχυδρομείων καὶ Τηλεγράφων. Ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως αὐτῆς κατέσχε παρ' αὐτῇ τὰς ἀνωτέρας θέσεις καὶ εἰς πολλὰς διεθνεῖς συνδιασκέψεις ἀντεπροσώπους τὴν Τουρκίαν.

Ἐπὶ τινὰ καιρὸν, πρὸ τριακονταετίας, ἐκρημάτισε Γραμματεὺς τῆς Ὁθωμανικῆς Πρεσβείας ἐν Πετροπόλει.

Ἦτο τετμημένος διὰ τοῦ πρυστήμου Μετζιζιέ Γ' τάξεως καὶ διὰ πολλῶν ξένων.

Συλλυπούμεθα ἐκ καρδίας τὴν οἰκογενείαν τοῦ ἀειμνήστου καὶ ἰδιαίτερω τὸν φίλον τραπεζίτην καὶ συνεργάτην ἡμῶν κ. Κωνσταντῖνον Δ. Αἰθαζίδην, δεόμεθα δὲ τοῦ Ἐφίστου ὅπως ὁ μεταστὰς ἔχη γαῖαν ἐλαφρᾶν.

Ἀρραβῶνες: Πλήρεις αἰσῶν αἰωνῶν καὶ χρυσῶν ἐλπίδων μελλύσης εὐδαιμονίας ἐτελέσθησαν ἐν Βαλίκῃ οἱ ἀραβῶνες τῆς κατὰ πάντα ἀξιολόγητοιο δεσποινίδος Κατίνης Βαθούδη μετὰ νέου καθ' ὅλα ἀνταξίαν αὐτῆς, τοῦ κ. Εὐσταθίου Καλογήρου. Τοὺς εὐχαλεῖς μνηστῆρας, οὗς τὸ φθῖνον ἐκρῆστεψε μὲ ὅλα τὰ ἀνθη τῆς συγχαίροντες ἐκ καρδίας, ἐπευχόμεθα ὅπως ταχέως ὁρῶστέπη: Ὑμέναιος, τοῖς φέρῃ τὴν ἐκπλήρωσιν παντὸς χρυσῶν αὐτῶν πόθου.

Παρακαλοῦνται πάντες οἱ θέλοντες νὰ μᾶς ἐπιστρέψωσιν ἀγγελίας τῶν «Παπύρων», ὅπως εὐαρεστηθῶσι νὰ ἐπιθεύσωσι τὴν εὐγενῆ ταύτην ὄροντιδα.

ΕΠΙΣΤΟΛΙΚΟΣ ΦΑΚΕΛΛΟΣ

Ἀθήνας Ε. Σ. Α. Ἐπιστόλιον ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν δι' εὐγενεῖς θαυμάσιαις Θ. Κ. Δελτάρια ἐστάλησαν πρὸ ἡμερῶν. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Σὰς γράφωμεν ἐν ἐκτάσει. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τοὺς κόπους Πάνορμον Μ. Ν. Ἀγγελία ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν Σάμον Βαθύ. Ε. Σ. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη Προσεχῶς γράφωμεν. Δεσιζλι. Β. Α. Ἐπιστολή σας ἐλήφθη. Εὐχαρίστως σας ἐνεγράψαμεν. Προσεχῶς σας γράφωμεν. Κυδωνίας Δ. Κ. ἀντίτιμον ἡμερολογίων ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν Μόλυβον. Α. Χ'. Χ. Ἐπιστόλιον ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν ἐπὶ εὐχαΐς. Ἀντεπευχόμεθα τὰ βέλτιστα.

Τύποις Γ. ΓΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ καὶ ΕΥΑΓ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ. Κουρσοῦμ-Ἰάν ἀριθ. 3

ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ «ΚΟΡΟΝΑ»
ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΒΑΦΕΙΑΔΟΥ

ἀριθ. 8 — Μπακσέ-Καποῦ — ἀριθ. 8

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ

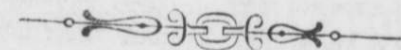
Ἀπαντα τὰ εἶδη τῆς ζωγραφικῆς
Ἀπαντα τὰ εἶδη τῆς φωτογραφικῆς
Ἀπαντα τὰ εἶδη τῆς ὀπτικῆς

Ἦτοι χρώματα, χρωστῆρες, πίνακες, πινακοδείματα, μηχαναὶ φωτογραφικαὶ παντὸς εἶδους, πλάκες, φάρμακα, ὀπτρα, μικροσκοπία, τηλεσκοπία, φακοὶ κλπ.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΤΟΙΣ
ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ

Ὁρολογίων, κοσμημάτων, φακῶν διὰ τὸ θηλάκιον καὶ τὸν κοιτῶνα. Μεγάλῃ συλλογῇ Γραμμοφῶνων καὶ σκοπῶν. κτλ. κτλ.

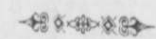
Εἰς τιμὰς μὴ ἐπιδεχομένας σηναγωνισμῶν

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΑΝΔΡΕΙΩΜΕΝΟΥ

283—Μεγάλῃ ὁδὸς τοῦ Πέρα—283

Τὸ φωτογραφεῖον τοῦ ὁμογενοῦς καλλιτέχνη κ. Ν. Ἀνδρειωμένου συνιστῶμεν ἐκθύμως εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας τῆς τε πρωτεύουσας καὶ τῶν ἐπαρχιῶν, τῶν ἐπιθυμούντων νὰ φωτογραφῶσιν.

Ἀπαράμιλλος καλλιθεσια διακρίνει τὰς εἰκόνας τοῦ κ. Ν. Ἀνδρειωμένου, ἡ οὐ ἡ σπανεῖα εἰδικότης ὁμολογεῖται παρὰ πάντων.